

ლიტერატურული განცემი

№42 14-27 იანვარი 2011

გამოდის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკეობით

ფასი 50 თეთრი

ტარიელ ჭანტურია

წიგნიდან:

საიტ. უმლო პარატი - 2

2011

ახლა პოეტი ლექსებს აღარ წერს -
ზის, ელოდება ისიც ახალ წელს!
წარსულ ტკივილებს, დამძლელ ტკივილებს
ეს მოლოდინი თითქმის აქარწყლებს!

მაგრამ განგება რაც მეტს ვზეომობთ,
ცხოვრებას კიდევ უფრო ამაცრებს!
ვცდილობთ, დღეს მაინც არ შევიმჩნიოთ -
ვსხედვართ, მივირთმევთ ლუდს და ხამანწკებს!

დაკვირვებული თვალი შეამჩნევს
დედის ლოყაზე ფარულ ნაკანრებს...
მე არ ვფიქრობ და ნურც თქვენ იფიქრებთ -
ნუ გავიფუჭებთ ამ კარგ ახალ წელს!

თვალს მეც ვარიდებ ხალხის ჩირქოლს და
მაღლა შემართულ ცისფერ საკაცეს... -
არ დამინახავ! არ გამიგია!
ვერ ჩავიმწარებ იმედს - ახალ წელს!

სუფრას მწვადები შემოუმატეს!
ახლა „ოქსიც“ ალბათ არ გვაწყენს!
ეს გაუმარჯოს საკაცობრიო
გაუგებრობას - ძველით ახალ წელს...

ცა, ცა... /2/
ერთადერთი - ცა! - უკვდავი!
ცა - მარადი!
ცა - ქებული!
ცა - თბილისის,
ცა - მადრიდის,
ცა - პარიზის,
ცა - ქაბულის...

ცა - ყოველთვის მოგებული!
ცა - ყოველთვის წაგებული!
ცა - არასდროს,
ცა - ვერასდროს,
ცა - ვერვისგან გაგებული...

თითქოს ჩვენი,
თითქოს მათი -

ყველას ფეხქვეშ გაგებული...
მანც არსად,
არავისგან,
ვერავისგან გაგებული...

ყველა ყველგან წაგებული...
ყველა დროში წაგებული...
ერთადერთი მოგებული -
ცა - მარადი...
ცა - ქებული...

ათასჯერ ვთქვი, კიდევ ვიტყვი -
მიყვარს, მომწონს მე ცის ქება...
ეს ცა - მხიბლაგს, ეს ცა მიყვარს,
ეს ცა - მძულს და მეზიზლება...

ცა - დაბალი!
ცა - მაღალი!
ცა - ბოროტი!
ცა - კეთილი!
ვითომ ღია, მაგრამ შენთვის
სამუდამოდ ჩაეტილი...

კარგი დღე /2/
ადამიანი, ძმაო,
ბოლოს და ბოლოს ბერდება,
და, ხელებანეული,
ტყვედ თავის ნებით ბარდება!
დიდხანს უმდერეს ამას
პოეტებმა და ბარდებმა...
ვერც ის აცდება ამ გზას,
ვინც აწი დაიბადება...

მეც ხელებანეული
ერთი რიგითი ტყვე ვარ...
ეს დაგვრჩენია წუგეშად:
- აუჭ, რა კარგი დღეა!
- მართლა მაგარი ქალია!
- რას ერჩი, კაი ლექსია...

...
წავალ, ჩავბარდე უნდა...
თქვენ გააგრძელეთ ეგ სია...

IV-V

ბესიკ ხარანაული

დამაღალამებინე!

დამერთო,
გამატენებინე!
ნუ მომკლავ,
სიცოცხლე მასმენ-მაჭვრეტინე,
დამაღამებინე,
გამატენებინე!

ნუ ფსმენ,
როსმე დამაკვნესებინებს,
ნუ უჭვრეტ,
როსმე დამახეთქებინებს,
ნუ იტყვი
— ასე კაცს
რა გააძლებინებს,
კმარა მას სიცოცხლე,
დავასვენებინებ!

არა, გეხვეწები,
სულ დამალევანე
რაც პირზე მომყუდე
და დამამძლევინე,
არა, გეხვეწები,
დამაღამებინე,
არა, გეხვეწები,
გამატენებინე!

იყოს ეს ცხოვრება,
იდინოს ჩემს ზედა,
იმის ნაბიჯებში იმდენი რამეა,
იფიქრებ, ვითარმედ, წმინდა სავანეა,
ცხოვრება კაცისთვის არც ისე მავნეა,
როს დღეში დღეა და დამეში ლამეა,
როს ზეცა ლურჯია, ბალახი მწვანეა,
კმა!.. სხვა უკეთესი რაღა საგანია...

გასცდი და იდინე,
გზა გაახანეა,
სელთ ჯოხი იპყარი,
მიიარგნეა...

სიცოცხლეს
თავი არ შეაჭმევინე,
სიცოცხლეს თავი არ შეასმევინე,
— ჰა, ძმანო, ეტყოდი,
სისხლი და ხორცი მე,
პური და ლვინო მე,
გამომაწვდევინეთ!
ღმერთმა მოგახმაროთ,
რომ დამაკლებინეთ,
ღმერთმა მოგახმაროთ
რომ დამაცლევინეთ,
ფიქრი მართვევინეთ,
ცრემლი მაღვრევინეთ
დამაღამებინეთ,
გამატენებინეთ...

სტუმარი არ ჩივის,
თუ მოალხინეა,
სტუმარი იწყინებს,
თუ მოაწყინეა...
ღმერთო, სიავეთა
ნუ დამათვლევინებ,
მომაპყარ ჯოხი მე,
მაარგანებინე,
მღერა რამ საბრალო
დამამთავრებინე,
ნუ მომკლავ,
სიცოცხლე მასმენ-მაჭვრეტინე,
შიგნით არ შემიშვა,
გარეთ მაცდევინე,
რითოც რომ დავიწყე,
მით გამალევინე,
გინდ დაფნით შემიმკე,
გინდ ქვა მახლევინე...

დამაღამებინე,
გამატენებინე!..

2011

გადი უგადურთა

ბედნიერი ვარ - ვხედავ!
ბედნიერი ვარ - მესმის!
ბედნიერი ვარ - მიყვარს!
ბედნიერი ვარ - ვწუხვარ!
ბედნიერია ყველა,
ვისაც ჩემსავით ხედავს,
ვისაც ჩემსავით ესმის,
ვისაც ჩემსავით უყვარს...

უბედური ვარ - ვხედავ,
რამდენი უბედურია!
მიჭირს, დავლიო წყალი -
ვგრძნობ, რა ძალიან სწყურიათ!
ბედნიერი ხარ, როცა
სხვაც, ყველა, ბედნიერია!
უბედური ხარ, როცა
ქვეყანა უბედურია...

ვთქვათ, ყველა ბედნიერია -
ყველა: მამრიც და მდედრიც;
ვთქვათ ყველა ბედნიერია -
შავიც, ყვითელიც, თეთრიც;
ბედნიერია მხედარიც,
ცხენიც ბედნიერ მხედრის -
შენც ბედნიერი იქნები
იმ ბედნიერთა გვერდით...

ვართ დღეს ყველანი ასე -
დაწყევლილ-დალოცვილები! -
დაწყევლილ დედამიწის
ბედუკულმართი შვილები...
მაინც სიხარულს გვგვრიან
ულაზაზესი დილები
და არარსებულ სასწაულს
ველით ხმაგამედილები...

საყოველთაო დასასრულის ცილინდერი

დრო ისე სწრაფად გადის...
ისმის სიმღერა გედის...
უცხო, მთლად უცხო სიტყვა
სამოთხის მსახურ გიდის.
დრო ისე სწრაფად მიდის...
თხრობა მთავრდება მითის...
შეხვედრა... განშორება... -
პატარისა და დიდის...
ნასულიც, დარჩენილიც -
არის სუყველა ცოდო!

...გოდოც მოვიდა ბოლოს,
და ბოლო წავა გოდო...

- ვინ მიგასწავლის გზას ედემისას -
იღუმალ პაროლს სამოთხის კლიტის,
სამოთხის, სადაც მგალობელ ჩიტებს -
შაშვა და ბულბულს - არა აქვთ სკლინტი...
სადაც არავინ არ იცნობს სიტყვებს -
არც „შურს“ და „მტრობას“,
არც „სესხს“ და არც „ვალს“...
სადაც მომავლის მოსავლისათვის
ბედელში არვინ ინახავს მარცვალს...
სადაც არავინ არ ითვლის გროშებს,
წლებსა და თვეებს, წუთებს და წამებს,
სადაც ღმერა ყოველი დღე და
სადაც დღე არის ყოველი ღმერ...

იქ არ იციან, რა არის შური,
იქ არ იციან, რა არის ცილი,
იქ არ იციან, რა არის დაღლა,
და, მით უმეტეს, რა არის ძილი...
იქ არ არსებობს საჭიროება
გულისამრევი მანქვის და გრეხის;
იქ არ იციან რა არის პრინცი,
ვინ არის მონა, გრაფი ან გლეხი...
მაგრამ - ჯალათი? მკვლელი? გამცემი? -
ამის პასუხიც არის ადვილი:
იქ ნაირალას, იქ მოღალატეს,
იქ მკვლელს და ცოდვილს არ აქვს ადგილი...
- ან აქ, მინაზე ყოფნა მაცალეთ,
ან იქაური გზა მიმასწავლეთ!
- რა თხოვნა გინდა, შე კაი კაცო -
აქ ყველა ყველას სიკვდილს აძალებს...

იქ

იმატა შარვლიანი ქალების რიცხვმა!
იკლო შარვლიანი კაცების რისხვამ!
გომორას არ უკვერი ალლუმი გეების,
გარნა გააოცა მასტაბამ მისმა!
არის თუ არა ცოდვილიც - ცოდო! -
ვერ გაურკვევია ვერაფრით სოდომს!
რომ ალარ ჩამოდის?! - ჩამოსულიყო -
იქნებ რაიმეთი ეშველა გოდოს...

მზე ავად აცხუნებს მემფისს და ათენს და
ენაჩავარდნილ ბაბილონს - გოდოლს...

ტარიელ ჭანტურია

ნიგნიდან: საიტ. უმლო გარათი - 2

დაადგეს თვალი მკვლელებმა
ბიჭის მომნუსხველ თვალებს...

ის ბიჭი ამ დროს არაფრად
აგდებდა სესხს და ვალებს -
დაატარებდა კაფედან
კაფეში ლამაზ ქალებს,
ხოლო ლამაზი ქალები
უშუუნებდნენ თვალებს
ბიჭს, რომლისთვისაც არ ჰქონდა
აზრი სესხსა და ვალებს.
თვალიდა ის ბიჭი მკერდზე და
ყელზე უცნაურ ხალებს.
ქალებმაც კოცნეს ის ბიჭი
და ყავაც ბევრი ხალებს.
ვეღარც ცოლებებს გაუძლეს
და ვერც უცნაურ ვალებს...

თვალეს ლამაზი ქალები,
თვალეს და ვერ დათვალეს,
და ბოლოს თვალი დაადგეს
იმ ბიჭის ლამაზ თვალებს...

შური შურია, და შური
ვერაფრით ვერ დამალეს,
და ის, რაც მოხდა, მომხდარა
თურმე ძალიან მალე -
თვალი ცორმლებით აევსოთ
ქალაქის ლამაზ ქალებს...
მანა ჭამს ახლა იმ ბიჭის
ხერხმლის რკინის მალებს...

მონატეპული ეზოპლის დაპრუება

- ისე მეჯავრება მეტრო,
მეტ რო არ შეიძლება!
გერვენება - სულ ივსება,
არასდროს არ იცლება!
ომ რო იყო, დაგენაცვლე,
დამაჩმორეს იმ წლებმა,
მეტრო ისე შემაძლეს,
მეტ რო არ შეიძლება!

კიდე კარგი, ხაიფაში
გამიხსენებს ლვიძლებმა!
კიდე კარგი, ჩემი ხალხი
არასოდეს იცვლება!
თუ სამშობლო მეორეც გაქცს,
არის ნაღდად მისწრება!
ასეთი რამ არა თქვაო,
სარა ჩემი მიწყრება!

მეტროში მეტ ლაპარაკობ,
მეტ ახურებ, მეტ როშაც!
არ მიყვარს და, როცა შევხვდით,
მანც შევხვდით მეტროში!

ყველაფერი შეიცვალა!
მგონი მეტროც იცვლება!
მეტროც ისე მომენატრა,
მეტ რო არ შეიძლება!

მთელი წელი ჯიბით და
სულაც სულით ვატარე!
რად მინდოდა, რა ჭირად,
ამის დედაც ვატირე!

რაც მე ვიკამათე და
ვიდავე და ვიშარე -
არის რაღაც, რომელიც
ვერაფრით მოვიშორე...
არის ერთი! - არ იქნა -
ვერაფრით მოვიშორე...

მევალეს - მოიშორებ,
მეტოქეს - მოიშორებ,
პრეზიდენტს - მოიშორებ!
იმას - ვერ მოიშორებ...

გული მტკივა მე. გული გტკივა შენ. გული ტკივა მას -
გული ტკივა ყველას...
შეელა მინდა შე. შეელა გინდა შენ. შეელა უნდა მას -
ყველას უნდა შეელა...
ცორემლები სდის ქალს. ცორემლები სდის კაცს.

ცორემლები სდით მათაც...
მიკვირს ამ ხნის კაცს, რომ, მართალი კაცი
მასზე უფრო მართალს...
ვინც ქვეყანას შლის, ვინც ქვეყანას სპობს,
და აგებულს მართავს -
რას გავიგებთ ჩევენ, რას მივხვდებით ჩევენ,
რას გავარჩევთ ჩევენ
მტყუანსა და მართალს...

პოეტს ვინ რას ეკითხება! -
ლექსის ნერა? - ბედისწერა:
რემბოს ნერა!
თრაკლის ნერა!

გალას ნერა!
ფეტის ნერა...
რას დაწერ და სად და როდის -
შენ არავინ გეკითხება! -
შენ გინდა და - არ გამოდის...
არ გინდა და - ქე გიდგება...

დაღლვეული გალაცის ლექსარომატი

ადამიანზე რაღაცით მეტი...
გივი ძეგლაძე

ადამიანზე რაღაცით მეტს და
ადამიანზე რაღაცით ნაკლებს -
ჩვენ სულ ვუმოწმებთ ადამიანებს
რაღაც ლირსებებს და რაღაც ნაკლებს,
და ვახარისხებთ ადამიანებს! -
აქეთ - თავმდაბლებს და იქეთ - „ნაგლებს“,
და ვეგუებით ბოლოს ორივეს! -
რაღაცით - მეტს და რაღაცით ნაკლებს!

რა მინშვენებლიბა აქვს თუმცა ამას
ბოლოს და ბოლოს - საკლებს და მაკლებს! -
ვერიალებთ მათთან, პურსა ვჭამთ მათთან,
ვამშრალებთ ყანწებს, ფიალებს, ბაკლებს,
ხოლო ისინი კვლავ დევლებურად
აჩხირალებენ ცარიელ კაკლებს...
ჩვენი საღამი ადამიანზე
რაღაცით მეტს და რაღაცით ნაკლებს...

გივი ძირფას! დღეს სასთუმალთან
შენი ლექსების კრებული მედო!
გისხებული და სალაში გიოვლიდი,
ადამიანზე რაღაცით მეტობით მეტო!

სკაფისი განა მარტო სერგოა და განა მარტო სტალინია! -
ვინც ვიცით და ვინც არ ვიცით - სხვებიც ეჭვმიტანილია...
ხან - ერთი და ხან მეორე! - ხან - აკაეი, ხან - ილია
(აქ ღიმილიც შეიძლება) - ორივე ეჭვმიტანილია!

რადიაციაზე არ ვთქვათ? - მწვანილი რომ მწვანილია -
კაი მწვანე ოხრაუში - ეგეც ეჭვმიტანილია...

ხეაჭარა რომ ხეაჭარა, ტანინი რომ ტანინია,
ენისელი? - მით უმეტეს! - ყველა ეჭვმიტანილია!

ევროპაა, აზიაა, ფიჯია თუ მანილა... -
მთლად პლანეტა - ჯუჯა ჩვენი -
ეგეც ეჭვმიტანილია...

სააღდგომო ეს სანთელიც დნება, დნება, განილია...
სამოთხე რომ სამოთხეა - ისიც ეჭვმიტანილია...

სიცოცხლეა, სიკვდილია -

ორივე ეჭვმიტანილია...

დიღი გავლელის სსორისათვის

ზოგადსაკაცობრიო დამნაშავე ძებნილს
ყველაგან, ყველა ხის ძირას რატომ უდგას ძეგლი!
...თუ სასტუმრო მოუნდა, მივარდება პილტონი!
ჯილდო უნდა ვინმესი? - ას კაცს ერთად დახვრეტა!
ჩვენ ღვინო გვეგონება - სისხლს ძმებისას დახვრეტა!
ნამოუვლის? - ადგება, ათას შედევრს დახვეს!
უნდა? - გაზეთს დახურავს, უნდა? - ტელეარტებს!

ჩემი თავისუფლების და სიმშეიდის მძარცველის, ჩემი დამამხობელი სიყვარულის ზარს ველი...

მითქმამოთქმას, ინტრიგებს, ჭორებსა და შარს ველი - ბოლო სიყვარულის და ერთგულების ზარს ველი... ჯოჯოხეთში რომ მითხრას, იქცა ვარ წამსვლელი... ბებრის წინასწორობის დამარცველ ზარს ველი...

რის აკაკი, რის ვაჟა... რუსთველი და ზარზელი... აღარც ვინმე, არც რამე... იმ ერთადერთ ზარს ველი...

რიგი**ეძღვნება ყველას**

რიგი ნელა მიიწევს წინ
ესაა ყველაზე გრძელი რიგი
ალბათ ყველაზე გრძელი რიგი
რომელიც ოდესები სადმე ვინმეს უნახავს
ვინ გინდათ, მა რიგში არ ნახოთ
რომელი ეროვნების ქალი თუ კაცი
მოხუცი თუ ახალგაზრდა

რიგი ნელა მიიწევს წინ
ზოგჯერ მაინც აუჩქარებს ფეხს

ეს რიგი იმითაცაა საინტერესო
ჯერ შემთხვევა არ ყოფილა
რიგში მდგომს განბილებულს და ეტოვებინოს რიგი
ის კი არა და
ზოგჯერ ისინი
ვისაც სხვებზე მეტხანს მოუწიათ რიგში დგომა
კმაყოფილებიც კი არიან იმით
რომ სხვაზე მეტი ხანი დაყვეს რიგში -
იმდენი საინტერესო რამის მოსმენა და ნახვა
შეიძლება აქ

ისეთ ვინმეს დაინახავ ზოგჯერ რიგში
თვალებს არ უჯერებ -
თითქმის ყველა
ვინც ცნობილი სახის სახელითაა ცნობილი
შეიძლება აქ დაინახო
რა სიმღერა გინდა, აქ არ ნაიღილინონ
გონებამახვილურ ხუმრობებს ვინ მოთვლის

რიგი მაინც ნელა მიიწევს წინ
ეს ოპუსიც რიგში მდგომს ეკუთვნის
იგი დარწმუნებულია რომ მისი რიგი
ბოლოს და ბოლოს
მოვიდა

რიგი ნელა მაგრამ ჯიუტად მიიწევს წინ

რა თქმა უნდა
გულიც ბევრს შეღლონებია რიგში
მამწვე ჩიჩქლი ატყდება
ვინ წმალს მიაშველებს გულშენუხებულს
ვინ იმედან სიტყვას შეანევს
წაკიდებითაც ხშირად წაკიდებიან ერთმანეთს
რიგში მდგომნი
მაგრამ საბოლოოდ ყველაფერი ასე ვთქვათ
ჰეფი ენდით მთავრდება -
როგორც გითხარით
საბოლოოდ ყველა თავისას იღებს

რიგი ნელა მიიწევს წინ
ავტორიც ალბათ მალე დატოვებს რიგს
მაგრამ ეს სულაც არ გვრის მას სიამოვნებას და
არ ანიჭებს სიხარულს
ისე საინტერესოა ამ რიგში

რიგი ნელა მიიწევს წინ

უცანური ისაა -
ბევრმა არც კი იცის რიგში რომ დგას

ბევრი მიდის ურიოვდაც
არავინ იცის კარგია ეს თუ ცუდი

სისხლი რომ წაგსკდეს - სწორედ ისე წამსკდა სიტყვები...
ჯერ ალბათ მხოლოდ პასუხები... მხოლოდ კითხვები...
ჯერ ცდა იმ ძეველი ბრალდებების გაბათილების...
სიტყვები, როგორც გაბარული თმაში ტილები...
სიტყვები - გამოხედვაზე რომ უცებ ალდება,
სიტყვა - ტკივილი, სიტყვა - ცოდვა, სიტყვა - ბრალდება...
სიტყვა - ყოველ დღეს, ყოველ თვეს და წელსა და წამს და
ცხოვრებას მთელს რომ სინაულად აქცევს -
მეც წამსკდა...
წამსკდა სისხლით, და სისხლს მერე -
წამსკდა ცრემლივით,

და თვითონ სიტყვა - ცოცხალ-მკვდარი და მოცელილი -
გდია პირალმა, და სიტყვასაც ცრემლები წასკდა...
ცრემლი იმდენი - ეყიფონდა ას ცოცხალს, ას შევდარს...

სისხლი რომ წაგსკდეს - სწორედ ისე წამსკდა სიტყვები...
შენი პასუხი ჯერ არ ვიცი...
არც გეკითხები...

პოეტის ზღაპარი

ბევრი იარა თუ ცოტა იარა,
იარა ბევრი ერგო და სიხარული ცოტა...
ბევრი იარა თუ ცოტა იარა,
ბევრი იარასთან ერთად,
მოშურნე ბევრი გაუჩნდა, მოყვარე კი ცოტა.
ბევრი იარა თუ ცოტა იარა,
ბევრი იარა წამებად ექცა
ეს იარები არ იყო სასიკვდილო,
მაგრამ იმდენად მძიმე კი გახლდათ,
პოეტის ცხოვრება ჯოჯოხეთად ექცია.

ახლა, ოთხმოცს მიტანებულმა,
ალბათ ყველაზე გრძელი რიგი
რომელიც ოდესები სადმე ვინმეს უნახავს
ვინ გინდათ, მა რიგში არ ნახოთ
რომელი ეროვნების ქალი თუ კაცი
მოხუცი თუ ახალგაზრდა

პოეტი საგულდაგულოდ მალავდა ამ იარებს,
რადგან სასიამოვნო არც იარების ცქერაა,
არც წაიარევების...
ამიტომ მოშურნენი ირწმუნებიან,
არავითარი იარები მაგას არ ჰქონია და
არც ახლა აქვსო...

შირი ი აჩა, ლეინი ი იჩა...

ეჭვიანი ლექსი

წერს, მოწყენილი, მოსაწყენ წიგნებს
და სამოთხის გზებს, ჰგონია, იგნებს!
რაც დაიჯერა - დიდება სრული -
რა ვიცით, სულაც სწორია იქნებ!

წერს, მოწყენილი, მოსაწყენ წიგნებს,
ვერდავიწყებულს - ბავშვისის სიზმრებს,
მამებს და დედებს, ქურდებს და ბოზებს,
მათხოვრებს, გიშებს, გაჟაცებს, ცისფრებს...

წერს, მოწყენილი, მოსაწყენ წიგნებს,
ყველას რომ გვახსოვს - გიმელებს, უიგნებს;
მდინარის პირას გაფენილ კარვებს;
გროშებისათვის ხელგაწვდილ ციგნებს...

წერს, მოწყენილი, მოსაწყენ წიგნებს,
ხელს უიმედოდ არასდროს იქნევს...
რაც დაიჯერა - დიდება სრული -
რა ვიცით - სწორი გამოდგეს იქნებ...

ანდერძი. ვარიანტი

ათასჯერ მოვევდე, ათიათასჯერ -
საქართველოიდან ფეხს არ მოვიცელი!
სადაც არ ვიყო, ისევ აქ მოვალ -
სიკვდილისაგან როცა მოვიცლი!
ანა, სალომე, თამარ-თამუნა -
გათხოვდებით და გვარს გამოიცვლით!
თქვენს ქორწილებშიც მოვალ ნამდვილად -
სიკვდილისაგან როცა მოვიცლი...
ჩემი არყოფნა წუ დაგალონებთ -
მაქს უკვდავების სანდო პოლისი...
მე ვერ მოვიდე - მაშინ თქვენ მოდით! -
იცით, სადაც მაქს აკროპოლისი...

ლექსარომატი პირიძით

სიძულვილიც არ იქნება,
არ იქნება ძალადა -
სიძულვილი შეიძლება
იქცეს ტრფობის ალადა! -
გაგაგიურს, გაძებნინოს
ყვავილების კალათა! -
სიძულვილიც არ იქნება,
არ იქნება ძალად!

გიში არ ვარ, და არც ჯვალოს
არ ვთვლი თუმცა შალადა -
ერთად ორის სიყვარული
რად ითვლება ლალატად!

რაც იმ დღეს და რაც იმ ღამეს
ქალმა კაცს უდალატა,
რაც იმ ღამეს და რაც იმ დღეს
კაცმა ქალს უდალატა -
დღეს ერთმანეთს ორივენი
ისევ სულში იძვრენენ -
არ იქნება, სიძულვილიც
არ იქნება ძალადა!
ბევრი სცადო - ეს ცხოვრება
არ დაგტოვებს კალადა!
ნურც თქვენ წუ გაგიკორდებათ
სიძულვილის ბალადა!

რუსთველი და ილია და აკაკი და ვაჟა და
ბოდლერი და გოეთე და რონსარი და გალა და

ყველა, ვისაც ყვარებია ან კიდევ სძულებია,
დამთანხმდება - სიძულვილიც არ იქნება ძალადა...

უკვირს, რატომ მოიყვანა ან რად წაყვა ცოლადა!
რატომ გვიკვირს - სიძულვილიც არ იქნება ძალადა...
სიყვარული ქოხს ლარიბულს გამოაჩენს ზალადა!
რად გინდა რა! სიყვარული არ იქნება ძალადა!
ირმის მწვადად გერგვენება ღარიბული სალათა!
დიახ! ოღონდ სიძულვილიც არ იქნება ძალადა...

19 ნლის ტარიელ ზანტურიას - ტარიკოს

ტარიკო-ტარი, შე ძეველო,
ბაჯალლო იქროს შემცველო,
ათასი წელიც ვიცოცხლო -
ბოლოს შენ უნდა შემცვალო!
სწორედ შენ თუ არ მიშველე,
სწორედ შენ თუ არ შემცვალე,
სხვა ვინ მოუვლის ჩემს უჯრებს,
ვინ გაისტუმრებს ჩემს ვალებს!
ყავის და ჩაის ოსტატო
და „სასისების“ შემწველო,
არ ვიქნები თუ ვიქნები,
მაინც შენ უნდა შემცვალო...

რეალიკა პოეზის აღმინის აღმინიკოსს

იყო შენს სისხლშიც ალბათ წვეთი არაქართული

იყო შენშიაც ალბათ წერვი არაპოეტის

რით არის ცუდი, მაგალითად, ფრანგი რემბოს
სისხლის წვეთი

რით არის ცუდი, მაგალითად, ინგლისელი შელის
სისხლის წვეთი

რით არის ცუდი, მაგალითად, იტალიელი პეტრარკას
სისხლის წვეთი

რით არის ცუდი, მაგალითად, რუსი პუშკინის
სისხლის წვეთი

რით არის ცუდი, მაგალითად, ბერძენის წვეთი
სისხლის წვეთი

რით არის ცუდი, მაგალითად, სიპანელი ხიმენესის
სისხლის წვეთი

რით

გულდიად ჩავხედეთვალებში და მიგმართოთ
— მოქალაქე მაიორო, აი თქვენ, პროფესიონალი
ით აღმზრდელი ბრძანდებით, მაგრამ
როგორც ჩანს სათანადოდ მაინც ვერ
აფასებთ ეროტიკას ეგზომ ქმდით როლს
საბჭოთა მსჯავრდებულის ესთეტიკურ
აღზრდაში... — მაგრამ კოროლმა სათქმელის
ბოლომდე დამთავრება არ დამაკადა, — მე-ე-
იბი-იო-მა-ნ-ნ-ნ!... მაგრამ თავის მზრივ, არც
ჟურბამ დააცადა კაროლს ლაპარაკი, ის
მაკუხას მიუბრუნდა და ჩემი პორტსიგარი
ისევ მას მიუგდო:

ეს გადაწყვეტილება ამც იქ და დაკარგვას არ მოგვეწონთა. თუმცა უშაუბამ ისეთ ნაირად თქვა, რომ მიგვედი დავვას აზრი აღა პექნება, კაროლმა კი სცადა გადაწყვეტილება ის გაპროტესტება; ის ხომ მაინც, რაც უნდა იყოს, ნოდებითაც და თანამდებობითაც ყვალაზე უფროსი იყო.

- იაგ ტრუგავის თახით გაარაოსულ
აქვს; თბები გაპარასულ რომ არ ჰქონდებოდა
მაგასასაც გამოუჩინდებოდა ხილ-ბილსტნეულო
გარდა ამისა, შეხედეთ მაგის ძუძუებს - გ
ლიფჩიკია? „სასოყიბი“, ი-იბი-იო-მან, სანა
ევროდ უზანს, თანაც ჯიქანი.. - დაიცათ რ
ამხანაგო მაიორო, ნუ გაახურეთ საქმე! მ
ვენიერი ჯიქანი აქვს მაგ გოგოს, თანაც კ
ხომ ქარხნული კალენდარია - „კაზიონი“;
რა გამადიდებელი შუშით ვუყურო, თმებ
ფეხებშორის გაპარასული აქვს თუ ამონ
ნენული! ჩქარა, დაგვიანდა, აიღე საპონი, პირ
სახოცი, რაც გჭირდება და, მარშ აპარნში!
აყვირდა ჟურბა.

ასეც მოვიქეცი, პირველ რიგში პორსტე
გარს დავავალე ხელი, ავიღე რაც საჭირო იყე
გავიჰქო იზოლითატორის აბანოში და კარგ
დაც კიბიძანები, მერე შევიტობინა სამორჩილე
ში, სადაც მაცხუსა თარდასასწრებით გამპრა
ზონის უდაბევნილესმა სტილისატ-პარიკმა
ერმა მონია ახტელმანმა. ამის შემდეგ მი
მაჩერებს ჩემი „ტორბა“, გამიყვანეს ვახტაზ
ზერელედ გამხჩრიკეს და შემზადეს ავტოზე
ში, რომელშიც უკვე ისხდნენ „რიაბჩიკება
– ჩემსაცით საეტაპოდ გამზადებული რეციდი
ივისტები. სამსათში უკვე ხმელნიციას ცი
ეში ვიყავით, რომელიც ერთი ღამე გავათ
ეთ მხოლოდ, მეორე დილით კი ვაგონზეევი
გაგვამგზარეს კიდეც.

კიევში თითქმის საღამომდე გასტატი შემონებმა, ბოქსისებმა, სამედიცინო შემონებებმა და ასეთმა რაღაცებებმა. ბოლოს კულაფერს მოჰყვა გვარიანი აბანი და დიდ ახლადგარემონტებული, სატრანზიტო პატიო რეზისტვის განკუთვნილი საკანი. ჩაი ბიჭებულო, ბევრი კანცეტები, მარგარინი და

სული, დანაყურებული, დარწმუნებული, ფირდალეული, მეცვა ზონის მკერავ „შაპკი“ მიერ უბადლოდ გადაკეთებული, ახალთა ლი ზოლიანი „რობა“, თავზე მეცურა „შაპკი“ მიერვე შეკერილი, ასევე ზოლიანი „ქურდალი“ აეროდრომი, ხელში ვათამაშებდი მებრის მიერ ნაჩქარ ეპონიტის თავისექალე ან კრიალოსანს, ჯიბეში მედო პორტსიგა ფილტრანი სიგარეტებითა და სამანტა ფსანი ფერადი კალენდრით და მზოლო ერა ამ უქმნიდა პატარა დისკომფორტს ჩემს ტარებას: „აძინოჩა“ მქონდა სამჯილი ა.

ସେଇଦ୍ୟୁଗ ଗାନ୍ଧାରୀ ମାତ୍ରାକୁ ଆଶ୍ରିତ ହୋଇଥାଏଇଲୁବାବୁ ଯାଏଇବୁ
ଓ ଇସିବା, ରାମ ମେ ଫୁରୁଣ୍ୟ ଅଫର୍ମ ଭାବେ ବେଳେବାନ୍ତିର
ଅବ୍ୟାଳୀ ଅଧିନିବ୍ସିତରାଜୁକୁ ଅରାଶାସୁରର୍ଵେଲ ତଥା
ତାଖେଦ୍ୱାଶୀ. ଠିକିଲେ ଗାନ୍ଧାରୀଲିନ୍ଦନ୍ଦେଇବିତ, ରାମ
କୁଠିରୁ ଅନ୍ତରେ ପରିମଳୀକୁ ଗ୍ରିନ୍ଦେଇଲୁ ମିଳାକ୍ଷର୍ଣ୍ଣିଲା କୁ
ମେଦର, ଏବଂ ଉଚ୍ଚଲାକୁ ଅର ପ୍ରମ କାରଗୁ. ଅମିଲ ଶେର୍ବା
ଦିକ୍ଷବଦ୍ତାଗାନ୍ତ ଉନ୍ନଗ୍ରେତ୍ରେବାକୁ ପ୍ରମତ୍ତବାରି
ଗୋଲା ଅନ୍ତର୍ବାରି ପରିପାଦି କରାଯାଇ ବୁଝିଲା ଏବଂ

ოლოოდ ავადდება ან კვდება. ყველაზე უფასო ადგილი და სწრაფი კუჭ-ნაწლავის ინფექცია და ვენერიული დაავადების, „მასტირბაცია“ თუმცა ამ ადგილ და სახელდახე, „მასტირებელი“ თავისი უარყოფითი თვილი ბიც აქვთ: კუჭის ხანგრძლივია აშლილი შემთხვევაში თქვენ შეიძლება დეზინტე ანების საკანში მიგადრძანონ, კვერიულ დაავადებების იმიტაციისას კა დიდი შაგებლევათ მოხვდეთ ღრმადატატივცემულ სიფილისიანების ანდა მეტად დარბაისე ტრიპერიანების საკანში. ნუ, „ღრმადატატივცემულებისა“ რა მოგახსენოთ და „დგაისლებთან“ მოხვედრაზე შე პირად ვიყავი ყაბულს, რადგან ვთვილიდ (და ახლ მარტივი გამოსახულის მისამართი არ არის და არ არის მარტივი გამოსახულის მისამართი)

ვთვლი) რომ ეს დაავადება სხვა ვენერი
და კანის დაავადებებთან შედარებით უნი-
ნარია, ის არ გადადის ადამიანიდან ადამი-
ზე სქესობრივი კავშირის გარეშე და შესაძ-
ისად „დარჩაისლებთან“ ერთსაკანში ჯდე-
და მათთან ერთი ჰერით სუნთქვა საშ-
არაა.

ତ୍ର୍ୟାଧ - ଶେର ଗୁପ୍ତିର୍ଦ୍ଵୟକା ମାସତ୍ତିରକ୍ଷା ତ୍ରିକୁଳେର
ଅ-ଅ, ଉ-ଅନ୍ତା-ଅ-ଅ, „ମାସତ୍ତିରକ୍ଷା“ ତ୍ରିକୁଳେରିଥିର
ନାହିଁ ଏହାରେ ଆଶ୍ରୟବନ୍ଦୀ, ମାଗରାମ ଏହା ସର୍ଜଣିଲାଇ ଦ
ବେଳିବା ଫଳ ନିର୍ଭୟେ ମଧ୍ୟବନ୍ଦୀର ଦା ମଧ୍ୟବନ୍ଦୀର
ଦିନ, ରାତ୍ରଦେଖିଲେ ଦେଇଲାଇ ଅନ୍ତରେବାସ ସାମାନ୍ୟରେ
ଥିଲା - ମେରେରେ ରାଗଗର, ମେରେରେ ରାଗ
ରାଗଗର ଯୁନ୍ଦା ଗ୍ରାୟତରିକ୍ଷା ଏହା ଉଚ୍ଚବ୍ରତେଶ୍ଵର
ତ୍ରିକ୍ରିପ୍ତା“, ଦେଇରତ୍ତାରେ କାରତ୍ତିଶା-ପରାତ୍ତିଶା
ରାଗଗର ତୁ ରାଗଗର, ରାଗଗର ତୁ ରାଗ
ରାଗଗର ଫଳ ଆଶ୍ରୟ ଯୁନ୍ଦା ଆଲାନ ସାମ୍ପନ୍ତାତ୍ତ୍ବବ୍ୟାକ୍ରମ
ଦିନ ସାମନ୍ଦିନୀର (ସାମ୍ପନ୍ତାତ୍ତ୍ବବ୍ୟାକ୍ରମର୍ବନ୍ଦିନୀର) ଦା ଆରା ର
ଲୋମ୍ବେ ଲୋକ୍ଷା ସାମନ୍ଦିନୀର) ପାତ୍ରାରୁ ମାର୍କତ୍ତାଲାଣୀ,

ଶାତୀ, ଅରାମ୍ଭେ ଦିଲିଗୁ ମଠିଲୀନାଙ୍କ ମେଘତ୍ସାଖେଳିଗୁ
ମାଗ୍ରାନ୍ତ ହିମମାରିଟିଵା ଗାନ୍ଧିଫିଲ୍ଡ ବେଲ୍ଲି; ଏବେ
ତାଣ୍ଟି, ଲୋଗିରୀ ଏବେ ପିନ୍ଧିଫାରିନ୍ ଏଫାମିନା
ଏରିଜନ୍ ହିମ୍ବେଦା ତାଙ୍ଗାପାଥୀରୀ. ମିଳି ଗୁ ମିଥ୍ରୀ
ମିଳି କ୍ଷେତ୍ରା ଫିଲ୍ଡିନ୍କିଲାଫ ମାଇପ୍ରେଫାର୍ଲା, ରନ୍ଧା
ଫିରିକା ହେବେନ୍ଦା କାରଗୀ. ମାଝିକ୍ରାନ୍ତିକାନ୍ତେ
ଲୋନ୍ଦ ବୁ ତ୍ୟ ରନ୍ଧାର ଶୈୟେତ୍ରେନ୍ଦା ଏମ ପା
ଫିରିଲାମ୍ବ ସାମନ୍ଦା. ଆର ବିତ୍ତି ମାରିତାଲିବ ତ୍ୟ
ମାଗ୍ରାନ୍ତ ମାହିନ୍ଦେନ୍, ରନ୍ଧା ଚିନ୍ଗାରେରତ୍ସ ସାଥୀ
ଅର୍କି ଏବେ ଶୈୟେବାଦିଲିଗୁ ବୁ ରନ୍ଧାନ୍ଦାନ୍ତି, ରନ୍ଧା
ଶିତ୍ତ ଗୁ ଅର୍କିବା ଗାନ୍ଧିତାଗ୍ରେବୁଲିନ୍, ମିଦ୍ରେନାନ୍ତ
ବାଦି ଏବେ ଶୈୟେବାତିର୍ଯ୍ୟରୀ ଏକ୍ଷେ, ରନ୍ଧା ଏକ୍ଷେମିଦ୍ରୀ
କିଲି ଗାନ୍ଧିଲିବ ରନ୍ଧା, କ୍ଷେତ୍ରାପାଥୀରୀ, "ଆମ ଅର୍କିଶି
ଏ ଏକ ଗାନ୍ଧିଫିଲ୍ଡ ପ୍ରେକ୍ଷେପି ଗାନ୍ଧିମାନ୍ଦ୍ରାତ. ଏ
ଲୋଗିବା ମାରିତାଲିକାକା, ମିମିତ୍ରମ ରନ୍ଧା ମେ ମି

ავს „ბიბისის“ მიერ გადაღებული სამეცნიერო პოცულარული ფილმი იმაზე, თუ როგორ ყლაპავს ერთიძენვა, თითის სიმსხო განვითარის კვერცხს. მას ხახა ენტება, ამცხეს გარსშემოეჭდობა და ნელ-ნელა ერთგზინის ელასტიკური მილივით, არადოლის სხეულში, განსაკუთრებით კი თავში.

„ა-
ო-
რ-
ნ-
ე-
უ-
რ-
ს-
ი-
რ-
ა-
ს-
-
ი-
რ-
ე-
ქარი- ს-კულტორივით ანცი. ეს „ანცი ქარი“
ოდნავ აუფირალებდა მედიოს ქალს სამედი-
ოცინო „ხართი“ ხალითის ქალთვათა კალთვებს
და დაუბერავდა მას ბაყვებში – უძალო
ბაყვებში, რომელთაკენაც უნებურად თვა-
ლი გაექცეოდა არამარტო რამდენიმე საფეხ-
ურით ქვემოთ მდგომ ბრინჯაოს ექიმს,
არამედ მონუმენტის სანახავად მოსულ
უკლებლივ ყველა არაიმპოტენტ მაბაკაცს.

მათი მეცნიერული საქმიანობის ხაზგასას-მელად. ახალგაზრდა სწავლულებს ეჭირებო-დათ ხელში კოლეგები და სინკვარები. ფა-ლოსზე აყუდებული კიბიდან რამდენიმე მეტრში იდგებოდა დიდი ზომის ბრინჯაოს „პეტონიდრაბილკა“, რომლის გარშემოც იფუსფუსებდნენ ბრინჯაოსავე უმცროსი მეცნიერთანამდებრები და ლაბორანტები; მათ თავზე ეხურებოდათ მაღალი რან-კანების მსგავსი სამედიცინო მუზარადები, ზედ დამონტაჟებული ფარნებით; ერთ-ერთს მხარზე ექნებოდა გადებული პნევმატური ჩაქუჩი, ხოლო მეორე (დაღლილი) დაყყრდ-ნობოდა ნიჩაბს, მესამე კამასობაში დაცლი-და ჩემი საშარდე ართხდან ამოლებული ქვე-ბით დატვირთულ ურიკას. მეცნიერ-ძევლე-ვართა ჯგუფის ხელმძღვანელი, მონუმენტის ავტორის გენიალური ჩანაცირის თანახმად, განთავსდებოდა ფალოსის პირზე და მხოლოდ სანაცვროდ იქნებოდა ამომძერალი საშარდე არხიდან. ეს იქნებოდა სხვებივით „თეთრ-სავა“ ხალათი გამოწყობილი, ასაკოვანი, მა-გრამ ენრეგიული აკადემიკოსი მოხედნილი ჭალარა ბლანკოზი. ცალ ხელში მას ეჭირე-ბოდა რამებ სამედიცინო ინსტრუმენტი, დიდი ხრტილების საჭრელი სკალპელის გარდა (ჩემს შეაძას ასეთი რაღაცები არ უყვარს) მეორეში კი ღლორდით საგვე ვედრო. მოქან-თა ვის ვირტუოზულობის ჩატარებით მიუ-

ჯობზე ჩამოკიდებულ ქვაბში „სასისკების“ მოხარშვისა და სველი „ნასკების“ გამრობის საშუალება – მათი უფლება აყროლებულობის ნებისმიერი დონის მიუხედავად; გარდა ამისა ზემოთ მითითებული კატეგორიის ადამინისტრიდან ქრონიკული პრისტატიტით დაავადებულებს მიცემონთა მონუმენტის მიმდევარი ტერიტორიაზე მოქალაქეებს უფლება; შესაბამისად მეტყორიზმით დაავადებულებს კი მიეცემოდათ გაკუებისა და გაცუების უფლება მონუმენტთან ახლოს. იგივე უფლებებით ისარგებლებდნენ სამთავრობო პირები, არასაპარლამენტო ოპოზიციური პარტიების ლიდერები და უცხოელი დაპლომატები. ჩემი ფალოსის მეცნ-ზარბაზნისებრი მონუმენტის კვარცხლბეკეთან გაფანტულად ეყრდნოდა და ლამაზად ენყობოდა უმშვენიერესი ყვავილები, თუმცა კვარცხლბეკზე დიდი,

მოჩეკურთმებული ასოებით იქნებოდა
ამოტვიფრული ოქროთი მოვარაყებული წარ-
ნერა:

ტრაქში გაიკეთეთ თქვენი ყვავილები
ეს ყველაფერი უნდა მომზღდარიყო და მოხ-
და კიდევაც მომვალში; მაშინ კი ციხის არასა-
სიამონვნოსუნია დრეკფანაში რიგობობით
იღებოდა „კარმუშები“ და ვიღაც დაუდე-
ვარსხმიანი ფერშალი ზერგელედ და უკული-
სყუროდ ესალმებოდა პატიმრებს, აძლევდა

მათ ვადაგასულ ნამლებს, იწერდა შეუძლოდ
მყოფთა გვარებს, ხურავდა დაუდევრად კარ-
მუქებს და დაუდევრადვე აღებდა მომდევ-
ნოებს; ბოლოს გაიღო ჩევნიც.

- ი-ი-ი-გამარჯობათ, ავადმყოფები არის?
- შემოძახა მან „კარმუშკაში“.

— გვყავს, არის, არის, არიან! — აყვირდნენ ქართველებისა “ოა ლაზაროვაბის... მას-

— გამარჯობათ ექიმო, — მივმართე მე ფერშალს კარმუშკასთან ჩაცუცეულმა და სანამ მივმართავდი, წინასწარ მომზადეულმა მივიღე მეტად სერიოზული და ამავდროულად გულისხმიერი, მეტად კეთილგანნებითი იერი — ფერშლის მიმართ კეთილგანნებითი. ექიმიც, რასაკვირველია, შეკნებულად უზრუნდეს, რადგან ვიცოდი, რომ ფერშლებს, ექტონებსა და სანიტრებს უყვართ, როცა მათ „ექიმოთი“ მიმართავენ. შემდეგ, ერთგვართ, აღტაცებით, თუმცი მავდროულად შეშფოთებითიც, ყალბი ემოციურობით მოვახსნებ, რომ ვგრძინობდი გაუგებარ ქავიღსა და ტკივილს საშარდე არში; გარდა ამისა, მქონდა რალაც გამონადების მავგარიც. ფერშალმა ამასთან დაკავშირებით დაუდევრადა და ზერელედ ერთი ორი კითხვა დამისცა, შემდეგ კი ექიმთან გასასინჯთა სიაში ჩამწერა სახვალიოდ.

„ମାସତ୍ରୀରକ୍ଷିତି“ ଦ୍ୱାରାକେତୁବାସ ଦିଲ୍ଲିସନ୍ହିନ୍ଦିନ ଉପରେ
ମାପିଦିନ ରାଜାଙ୍କାନ ଏକିମିଳି ମିଶ୍ରମ ଗାସିନ୍ଜାଵା
ଶ୍ଵାଲୋସତତ୍ତ୍ଵରେ ଯୁଗମ ଧାରାଗମିଲାଣ, ଆରମ୍ଭିତାରେ ରାଜାଙ୍କାନ
ତାତ୍ତ୍ଵରେ ଯୁଗମ ପାଇଲାଣ କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର

ნამდებიანი ყუთი – დაახლოებით ისეთი, როგორითაც სარგებლობები ხელოსნები. – ოლონდ ხელოსნებისაზე უფრო დიდი. ეს კაცი იყო მომწითურო – აი, ჩიფურას რომ ეტყვი-ან ისეთი. ორმოციოდე წლისას თმები ცოტა შეთხელებოდა: იყო გრძელ ნარბებ-წანებამა, ჟქონდა სნოც ცოტათი გრძელი ცხევი-რომლის წვერიც ბოლოებებიდა პატარა, სრტილოვან-ხორციანი ბურთულათი. ეს ბურთულა ზომით, დაახლოებით, პინგ-პონგ-ის ბურთის ნახევარი იქნებოდა. ის სასაცილოდ აჯდა მის პატრონს ცხვირის წვერზე და იმის გათვალისწინებით, რომ სამედიცინო სამსახურის პრაპორტივი ძალიან გავდა მელს, შესაბამისად ბურთულა მის ცხვირზე მოგაგონებდათ „კალაბოკს“ – კვერს, რუსული ხალხური, უალრესად თბილი და საყვარელი ზღლაპრიდან – როცა თავნება კვერმა არ დაუჯერა, „ძელუშკას“ და „ბაბუშკას“, ტყეში გაიპარა და სიმღერაც კი მოიგონა თავისი გამბედაობასა და სიმამაცეზე. ის ტყეში თამა-მად დადასტურება და თვისი სიმღერას მტაცებელ ცხოველებს უმღერობა. ამ სიმღერით კვერ-მა ტურა, მგელი და დათვი შეაშინა, ცბიერი მელის მოტყუება კი ვერ შეძლო. მელმა კვერს სიმღერა მოუწონა, მაგრამ თავი ყრულდ მოისაწყლა და სთხოვა კვერს, მის ცხვირზე დასკუპებულიყო, რათა უფრო კარგად მოესმინა მისა ხმატყილი სიმღერა. კვერმა დაუჯერა და მელს ცხვირზე დაასკუპდა; მელ-მა კი ის შეყვალაპა.

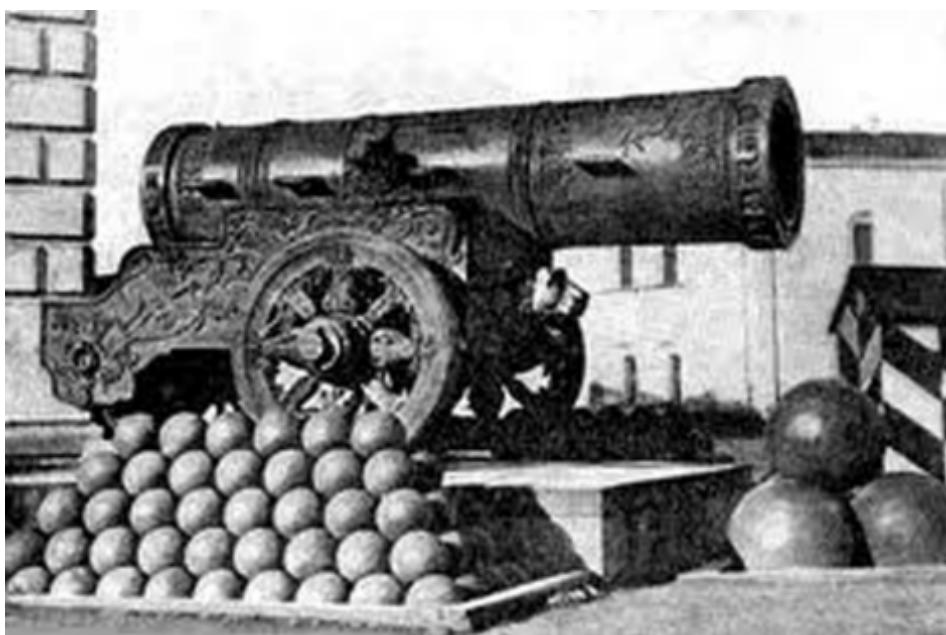
– რა გჭირს მაგ შენს საშარდე არხში? – მეითხა მე მელმა (პარდონ, ფერმალმა) უგე-რგილოდ და უკმეხად. მე კიდევ ერთხელ გულდასმით ჩამოვუთვალე ჩემი ჩივილები. – ნამოდი, – მითხოვა ფერმალმა, ნაბიჯი უკან. გადადგა და მანიშნა, ნინ იარეო. ნაველი წინ.

ამოილე, ამოილე-ე-ე! – გამიმეორა ფერშალ-
მა მბრძანებლურად, სამხედრო ყაიდაზე, –
ნუ იტმასნები, არავინ გხედავს! – მე მხრები
ავიჩერებ იმის საჩვენებლად, რომ არაფერო
მქონდა ამოილების სანინააღმდეგო, შარვლი
ლილები შევისხენი და ჩემს „ინსტრუმენტს“
ცოტათ ამოვაყოფილი თავი. – ე-ე არ არის
საკარისი, კარგად ამოილე და ჩუჩაც გადადა
ნიე! – მისრაძან მცურნალმა. მე კარგად ამ
ოვილე და ისედაც სანახევროდ გადაწეულო
ჩუჩა, ბრძანების თანახმად, ბოლომდე გადა-
ვინიე. ცაპორშიგი წელში მოიხარა და ჩუჩა
გადაწეულ ფალოსს დააცქერდა: – რაღაც არ
გაეს, რომ შენ რამე გჭირდეს. – გამოიტანა
მან პირველადი დასკვნა. – როგორ არა
უფროსო, მექავება და დენა მაქეს! – შევე
ცადე საპირისპიროს დამტკიცებას მე. – აბა
ცოტათ მოუჭირე ხელი და გამოიწველე! –
შემომთავაზა მან. მოუჭირე და გამოვი
წველე, ოლონდ, რა თქმა უნდა ისე, რომ
საშარდე არხიდან საპონიარ გადმომვარდნ
ოდა. – ე-ე-ე, ეგვერ არა; აი ასე. – თქვე
პარაპორშიგა და გამოსანველად ხელი წამი
ტანა ჩუჩადაწეულ ასოზე და მთელი გულია
სყურით დაუწყო მას შესწავლა-თვალიერე
ბა. – ვერაფერს გხედავ, რა სიბნელეა, ნათუ
რა მაინც გამოეცვალათ! – ამ სიტყვებზე ის
წელში მოიხარა და შესწავლის ობიექტს დააც
ქერდა. ის ახლა უკვე ორივე ხელით მისინ
ჯავდა გენიტალუბს: შარვალში მაჯამდე შეუ
ოფილ მარცხენა ხელში ეჭირა ჩემი საზარბა
ზნე ბირთვები, მარჯვენათი კი მეცნიერულო
სკრუპულობურობით მისინჯავდა და მის
წველიდა უტვიონს. იყო თავის დროზე ერთი
თავისი საქმისადმი თავგადადებული მწვე
ლავი, სოციალისტური შრომის გმირი ნაეჭა
და გენეინა, რომელიც თურმე ათა ლიტრის
და კრემა და მარცხენა გადასაცვლის გარეშე

შიკისა არ მომაგონებდა ვნებიანი ქალის სუნთქვას, არამედ სუნთქვა ესე, იყო სუნთქვა გარევნილი შობელძალლისა, რომელსაც საღამოს შემოვლამდე ალბათ ერთი ორმოცდათი გრამი სამედიცინო სპირტი ჩაეწყა სასალასთან, ნიორთან და შავ პურთან ერთად, გრძნობებს მისცემოდა და ახლა ცალი ხელით ყველებს მისრესად ნაზად, მეორეთი კი „მიეროფონს“ მიმოწმებდა, მინველიდა და ზედ მასუნთქავდა ამ მიეროფონზე. – რას, რას, რას – რაზ... – „პრავერკა სვიაზი“.

არ ვიცი ვის როგორი შეგრძება დაეუფლებოდა ასეთ, მოღილი ვთქვათ, არაორდინარული სიტუაციაში. ალბათ რეაქცია განხსნავაგებული ექნებოდათ განსხვავებულ ადამიანებს – მე კი, მინდა ვალიარო გულწრფელად: არ მიყვარს ასეთი რაღაცცები, მაგრამ, რა ვენა, ცოტათი ამიღდგა. ამ ცვლილებამ პრაპორში გაახარა და კიდევ უფრო აღაზზნო. ის ჩემს შაშა-ბომბიერუს გაუპარსავი ლოყით გაეხახუნა მოტვლებილ თავზე და კმაყოფილი ჩურჩულით წარმოსთვევა ორად ორი სასაცილოდ გარითმულა სიტყვა: – უი სუი! – ხუი, ხუი! – დაუუდასტურე მე ჩურჩულითოვე.

აბ ნაურუჩემბაძ ძლიერ გამახალისა, დამაბაშვილი, დამაიმედა და თეოტიმის დამაბაშვილი მშენა, რომ ეს ფერწალი „ჩევნი კაცი“ იყო და მასთან „დაახლოებება“ ღირდა. თუმცა მისი ორი დღის თუ დღენახევრის გაუპარსავი ლოყის გახახულება არ მესიმოვნა, შართალი გითხრათ. ანდა ვის ესამოვნებოდა, ჟანგის სახენი ფოლადის ჯაგრისივით ჰქონდა წვერი. ამის გამო ოდნავ უკან დახევა ვცადე, მაგრამ ვერ მოვასნარი: ჩემს ნინ ჩაუცუცული, თითქმის მუხლებზე მდგომი პრაპორშივი, როგორც მონდომებული მანგუსტი დასწვდეს.

ჩასჩაროს ბავშვს საჭმლიანი კოზზი, მაგრამ როცა მის უმანერ და მიამტი სახეს ხედავს ხელი აღარ ემორჩილება, ამტომ სთხოვს, ეხ-ვეწება: – პატარავ, ჩემო ჩიტო, შეჭამე სულ ცოტა, ჩემო სიცოცხლევ, ჩემო იძედო... – აი, ზუსტად ასე ვეხვეწერობილი და ვთხოვთ, ვევე-დღებობი მე ჩემს „ჩიტოს“: – ჩემო პატარავ, ჩემო იძედო, ჩემო აა, ჩემო ვარდო, ჩემო ენ-ძელა, მამიკოს ხათრით გადაყლაბერ როგორმე ეს! ეს წამალია, გემრიელი ვიტამინია! აბა, გაახარე მამიკო! – მაგრამ „ჩიტო“ ჭირვეულობდა, ჯიუტად თავს აქეთ-იქით იქნევდა, ხელიდან გასხლტომსა ლამობდა და არაფრის დიდებით არ სურდა განკუთვნილი ულუფის მიღება. მე კი აღარ მქონდა ლოლიავის თავი: ასე იყო საჭირო და მორჩა, მართლა ბავშვი ხომ არ იყო ბოლოსდაბოლოს – ყლე იყო, რა... – ავიღე და კისერი მოვუგრიხე, შეძლევ კი როგორც ბებიაჩემი ოპრაქსი შვებოდა ხოლმე: სიმინდის მარცვლებს რომ ტენიდა პირში თავის უტვინო ჭუკებს, ისე ჩავტენე მე ჩემს უტვინოს სარცების საპონი პირში და კარგადაც ამოვუგლისე ის პირი. – აი, ეგრე!

ამის შემდეგ, უსაქმობის გამო, სადაც შედარებით დიდი კილოტონი იყო – კარტს თამაშობდნენ და ლაზღალნდარობდნენ – იქ მივედი. თუმცა თამაშის ყურება და ლაზღანდარობა დიდხას არ დაგვალდა: „საჩჩჩასტს“ შემოვლა დამთავრდა თუ არა, ცოტა ხინო კარიც იც გაილო. – შავგააშვილი ვინ ირის – გამოვისი, გამოვისი! – ა-აშვავახოა სართვე

ასე ვთქვათ. ასე გამიყვანა ჩვენი დერულიდან მეორე დერუფანში. ჩვენ გავცდით სამორიგეოს და მივადებეთ იმ ოთას, სადაც „ბალანდიორებს“ ალუმინის ქვაბები, „ბალანდინები“ და ორმოსის, „ვინარკები“ და ჯამები შეეტანათ და სადაც ისინი რეცხვადნენ სამზარეულოში წასალებ ჭურჭელს. ფურშალმა „საბალანდიორის“ კარი გამოაღო. იქ ორი „ბალანდიორი“ უსუფუსებდა. ფურშალმა ისინი გარეთ გამოყარა, ღია კარში ჩადგა და მანიშნა შედიონ. როცა შევედი თავადაც შემოვიდა და თავისი წამლებიანი ყუთიც თან შემოიტანა. „ბალანდიორების“ ოთახი იყო უფანჯრო. ჭერზე ეკიდა შედარებით პატარა ნათურა და ამის გამო ცოტათი ბეჭლოდა. ოთახში იდგა რამდენიმე დიდი, აბაზინისებრი ჩანი, რომლებშიც დაეხვავებინათ გასარეცხი ჭურჭელი. ორი თუ სამი ონკანიდან თქრიალით მოდიოდა ცხელი წყალი, ოთახში, ამის გამო საკმაოდ თბილოდა, თუმცა იდგა ნარეცხებისა და საჭმლის ნარჩენებისა საგრძნობი სუნიც. ოთახი იყო დაორთქლილი.

ფურშალმა ყუთი აიტაკზე დადგა, კარი ურდულებით დიდი შპინგალეტით ჩაკეტა, თვალებში გამოწყდელად ჩამეტდა, შემდეგ მზეარა დაბლა, იქ სადაც ჩემი სხეულის გასას-ინჯი ნანილი ეგულებოდა, გადაიტანა და მზერის გაუსწორებლად თვალის ერთგვარი არიდებით, ვითომდა მკაცრად მითხრა: – ამ-

და ძროხებს და მიუხედავად ამისა, ძუძუქს
არ სტკენდა, ისე ფაქტზად სწველიდა მათ
მაგრამ პრაპორშიკს ის, ალბათ მაინც ვერ
გაეჯიბრებოდა სიფაქტზეში. მე რძე არ მქონე
და (იმ პერიოდში ბერნი ვიყავი), მაგრამ სა-
პონი კი გადმომიშვარდა.
— არის ეს? — მეცნად იკითხა ფერ-
შალმა, რომელიც, სხვათა შორის, უკვე
ჩაცუცულიყო ჩემს წინ და კარგა ახლოსაც
მოჩინებულიყო. რაღაც მეტქვა? ვუთხა
სიმართლე: ვუთხარი, რომ ეს იყო „მასტირ-
კა“ ტრიპერზე — საყოფაცხოვრებო საპონი
რომელიც მე ეს წუთია შევიზილე საშარდე
არხში. ამ ინფორმაციამ თითქოს გაახრა-
პრაპორშიკი, თუმცა შევატყე ცდილობდა არ
შეემჩნია ეს. — გაგიუდი?! — მითხრა მან ხმად
აბალი მკაცრი ხმით, — დროებითი ანთეპა კა-
არა, ამას გამორეცხვა სჭირდება, თორუნ-
დაგიჩირქდება და მოგაჭრიან მაგ ბალდას (ეს
რუსული სიტყვა იხმარა პრაპორშიკმა) ძირ-
ში. აბა ახლა ვინ გამოგირეცხავს, საპროცე-
დუროში აღარავინაა. უნდა აუცილებლად
გამოიწველოს! მოიცა სინათლეზე დადექი...
— ამის შემდეგ ის შეუდგა გამონველვას
რათა საპისი ის ნაწილიც გამოელო, რომელ-
იც, მისი ვარაუდით, აუცილებლად, კიდევ
იქნებოდა ჩარჩენილი. ფერშალს დიდი და შე-
საბაძისად საკმარის ღონისძიები ხელები ჯორ-
და, მაგრამ აყელიდა ამ ყველაფერს თუმცი-
ული და მარტინი (კომიტეტის ქადაგში)

ა აღერობების შესრულებისას. ა ხდა ისიც
მკითხეთ ბატონობ ზუ ვინდა იყო ეს მიკიტა-
სი. გეტყვა ბატონობ ვინც იყო მიკიტასი: ეს
იყო ზონის ოთხკუთხედაზვანი პირარასტი,
რომელიც მუშაობდა ასანიზატორად, რის
გამოც ა საფორად მძღვნერის სუნი. ერთხელ
მიკიტასმა „სვიდანიების“ ოთხანიდან ელექტ-
როსაპარსის უკანონოდ გამოტანა სცადა:
დაუჯრებელია, მაგრამ მან ელექტროსაპარ-
სი „ხარკოვის“ საკუთარ ანუსში დამალვა
შეძლონ და ასე წაიგა შმონზე. შმონშიებმა
იცოდნენ, რომ ამ მსჯავრდებულს ახასი-
ათებდა ამ საშუალებით „სვიდანიების“
ოთხანიდან რაღაცების გამოტანა. ამიტომ
გააშიშვლეს და აიძულეს ჩაცუცქეულიყო.
რამდენჯერმე ჩაცუცქების შემდეგ მიკიტას
ტრაკიდან შტეფსელში შესაერთებელი „ვილ-
კა“ გადმოუვარდა. ეს „ვილკა“ ეყიდა სპი-
რალურ, იზოლირებულ ელექტრომავთულზე
და სასაცილოდ ქანაობდა. ელექტროსაპარსი
კი იყო ტრაკში და შმონშიები ვერ ახერხ-
ებდნენ მის გამოღებას. ნუ, იქ მერე კიდევ
რაღაც სასაცილოები მოზღვა: მოვიდა დეპეჭ-
კა კაროლიდა გაბრაზბულმა „ვილკა“ შტეფ-
სელში იყო. ელექტროსაპარსი მიკიტას
სხეულში ამჟავდა, რა ვერა ეს მოთხოვდა
ხომ არა მიკიტასზე. ამას გამოვაქვეყნებ და,
თუ კიტება არ გამაცამტვერა, მიკიტასზე
მიწოდოს.

– თუ რა არის ეს?! – ნარმოთქვა ამა-
სობაძი ფერშალმა და პირიდან ზიზღით გა-
ოილო რაღაც. მე კი ჩემის მხრივ ერთგვარი
შევება ვიგრძენი საშარდე არხში და მაშინვე
მიგხვდი, რომ „მასტირკუს“ ნარჩენმა ჩემი
საშარდე არხიდან ფერშალის პირის ღრუში
გადაიხაცვლა. მკურნალმა უტვინობ პირიდან
გამოილო, თუმცა ხელი არ გაუშვია. მეორე
ხელზე კი ნერწყვიანი საპნის მარცვალი
დაიფურთხა. – იძი-იძო-მან, რა არის ეს?! –
გამიმეორა მან შეკითხვა და თავისი ლონიერი
ხელით ცოტათი გადამიტრიალა უტვინო.. –
ეგ მხოლოდამხოლოდ თქვენს მიერ გამოლე-
ბული საპნის ნარჩენებია, მოქალაქე პრაპორ-
შიკო! ეს კი მინდა შეგახსენო, არც ბერკეტია

და არც სატრიალებელი რეგულიატორი! – უგემურია! – თქვა პრაპორშიკმა მკვახედ და ცოტათი კიდევ გადამიტრიალა „ბროკეტი“. მნიშვნელოვანი მიკრო კონფლიქტს მაგვარი, რომელიც არ მარყობდა. – ეს იმის ბრალია ექიმი, რომ თქვენ აქამდე მექანიკურად მწველიდით, ახლა კი ავტომატიკაზე გადაერთეთ. იქნებ ისევ მექანიკური საშუალებები გვეცადა. – საშუალებებს აქ მე ვირჩევ და მე ვაწესებ! – თქვა ფერმალმა. ამის შემდეგ კი მან გაკეთე ისეთი რამ, რისი მოყოლაც ასე პირდაპირ მსმენელის შეუმზადებლად არ შემიძლია. იმასაც კი ვფიქრობდი, ეს გამომეტვებინა, რადგან რასაც ვთხრობ, ისედაც ძალიან ბინძურია, მაგრამ რომ არ მოვყვე მოლინად რაც მოხდა მაშინ, მონათხრობი აღარ გამოივა სრულფასოვანი. ეს ყველაფერი თუ ახლა სათქმელადაც ძნელია, განა მაშინ როცა ეს რეალურად ხდებოდა და როცა მე თავდა გიყავი ამ ყველაფრის მონაწილე უფრო ძნელი არ იყო. ვილაცას შეიძლება ამის წაკითხვა და მოსმენა უფრის, მაგრამ განა მე მაშინ არ მიჭირდა ამაში მონაწილეობა?! არ მოგნონთ და ნუ წაიკითხავთ! თუმცა არა, მოისმინეთ და წაიკითხეთ! წაიკითხეთ და მოიმინეთ, თქვენი... – კარგი საპონია, მაგრამ უგემური! – თქვა მან სარკასტულად, გაიცინა და მე მივეხდი, რომ მიკრონებლიერის საშიშროებამ ჩაიარა. „უგემურიაზე“ მცე გამეცინა და მოსწრებული პასუხიც მომიგიდა თაგში: – არ ვიცოდი უფროსო, ასე თუ მოხდებოდა, თორემ საპინის მაგივრად ხალვას და პავიდლის „შევიმასტირკებდი“ საშარდე არწმი. – ჩემმა პასუხმა პრაპორშიკი კიდევ ერთხელ მნარედ გააცინა. – ჰო, – თქვა მანა, ხალვა და პავიდლო აჯობებდა; საპონი კი ჯობია იქ შევამასტირკებთ სადაც საპონს წესითა და რიგით, „იმასტირკებს“ წესირი ხალხი. – თქვა ეს, შარვლის ლილები შეიხსნა, ჩაინა შარვალი, წაიკუზა და პირიდან გამოლებული საპონი საჩვენებელი თითით ტრაქში შეიზილა. მე არ ვიცი რატომ გააკეთა მან ეს; წამლების ყუთში ხომ უამრავი საცხი და კრემი ჰქონდა. – ვაზელინიდან დაწყებული გველის შხამზე დამზადებული ნელის ტკივილის წამლით დამთავრებული. იქნებ ამას რაღაც სიმბოლური დატვირთვა ჰქონდა: რაღაც ძმადნაფიცობის მაგვარი ხომ არ იყო ეს? ფიცერცხლი...?

ის ხაიკუზა და დიდი ზომის აპაზანისებრ ჩანს დაყყრდნო ხელებით, მერე კი როგორ-ლაც (როგორ ვიხმარო ეს სიტყვა) ამაყად მოატრიალა თავი და მშრძანებლური ტონით, მეყაცრად გამომჩახა:

– ჰა, მოდი, რაღას უცდი – მოდი დროზე! მივედი, მაგრამ არ გამომივიდა. რაღაც არ მიმივიდა გული. უანდარმის უნიფორმა ეცვა, მწითურბენვიანი საჯდომი ჰქონდა და, – დოზანა, – ცოტათ უჩნდა ცვერები. – რა იყო?! – იკითხა მან მომზადენად და მკაცრად. – რა ვიცი, რალავ ცერ შედის უფროსო... – ცუპასუხე მე შეწუხებული ტრით. – ეეე! – ამოიხვენება მან უქმაყოფილოდ და სწრაფი ქექით ამოილო ვაზელინანი „ნუბიკი“ თავისი ნამლების ყუთიდან, სწრაფად გამოინურა თითებზე ვაზელინი, ამოიგლისა ტრაკი და ისევ დაეყრდნო ხელებით ჭურჭლის გასარეცხ ჩანს. მე მივეძჯინე ხელახლა, მაგრამ კვლავ თითქმის არაფერი გამომივიდა. არ მეპიტანვებოდა ეს ჩემი ახალი „შეყვარებული“ თავისი მწითურბენვიანი ტრაკით და რა მექა?

აი, სწორედ ამ დროს გამახსენდა ჩემი გაჭირვების ტალკვესი: ჩემის სამანგატაფოქსი-ანი პორტსიგარი და გულის ფანცქალით ამოვიღე ჯიბიდან ის. გავხსენი, თითების კანკალით ამოვიღე კალენდარი და ქვეყნიერებაც მაშინვე ვარდისფრად ალიცლიცდა. ის რაც აქამდე ვერ მქონდა კარგად აყენებული, ახლა ჩინებულად ამიღდა — მამაჲაპურად; ჩა-ჩა-ჩა, ჯუ-ჯუ!! ვებდლეხნი ფერსალს და კარგადაც გაუჭქდე ბაირამ-ფათახში. ფერშალი მოულენდელობისაგან აღტკინდა: ის აკენესდა, ანცხეშდა და ალპათ ვერ გადადავურჩოდი და კატანა კისრის მოტრიალებარომ შესძლებოდა. მაგრამ, საბედნიეროდ, არ შესწევდა მას მანი კისრის ბოლომდე მოზრიალის. საჭაობის რაოდან მი შედა ჩემი თავი ჩაბარა. — აპა, იყავ ჯანმრთელი! — მითხრა მე მან. — ჯანმრთელი იყავ! — ვუპასუხე მეც.

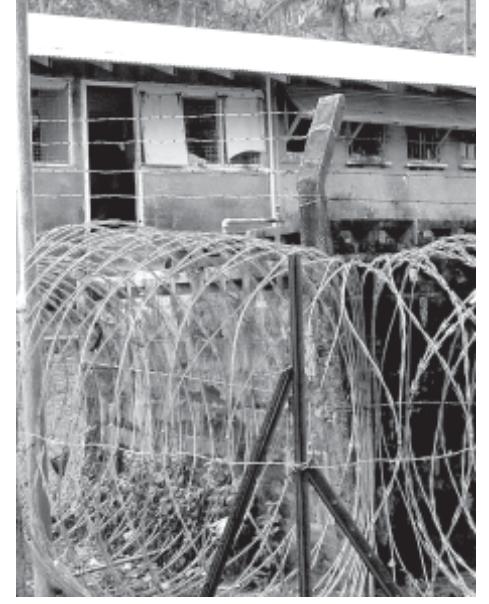
მორიგემ უკან დამაბრუნა და საკანძალებაც.

პირველ რიგში მივედი ონკანთან დადავიბანე ხელები, ამასობაში კარტოშა-პრატოშა და რამდენიმე სეირსის მოყვარე „ახლა მონა“ გარს შემომერტყენებ. — არ გამიმრობოდა, — ვუთხარ მე მათ, — ფრეშალმა გამსინჯა და გასაზღვის დროს საბორი გადამიმივარდა. კარტოშამ ონანგ გაიკვირვა ეს და ცოტო უნდობლად შემომხედა, მეითხა: — ფრეშალმა გაგსინჯა? ნესით არ უნდა გაესინჯა, ეგ მაგის მოგალეობაში არ შედის! სად გაგსინჯა, პერლა-პერლანტში ხელი მოაკრისა.

ჩეფირის შემდეგ მივედი ჩემს „შკონქასთან“, კანაზჲე ჩამოკიდებული, ახლადნახამარი, ოდნავ ნოტიო პირსახოცი ჩამოვილე, ტორბიდან კი მიმოვილე სუფთასაცალი. მერე „კიპიტორიკთ“ სავსე „ბაჩირკიდან“ ლიტრიანი ემარტორებული „კრუშეთ“ ამოვილე ორი „კრუშეკა“ ცხელი წყალი, ჩავასახი ტუალეტის ჩასარეცხ ცლასტმასის „ბადიაში“, ავედი „ტალჩიკუზე“, მიგზიურე კარი, გავგადე შარვალი და ნაგვის ურნაში მოვისროლე გაჭუჭყანებული საცვალი. თავს ვგრძნობდი ძალიან მოუხერხებდლად, რადგან პარაშის ზღუდე და მასზე ჩამოკიდებული პატარა კარი მფარავდა მხოლოდ სანახევროდ; მიჩანდა სხეულის ზედა ნანილი და იმის გათვალისწინებით, რომ პარაშა იდგა მაღალ კვარცხლებებზე, გვავდი ბალში დადგმულ კომპოზიტორის ძეგლს, რომელიც აქეთ-იქით იყურება და რაღაცებს იბანს, არადა დამსვენებლები დადგიან ბალში და ერთმანეთს ეკითხებიან: „რეებს იბანს ეს „ბიუსტი?“

ჩემი ვაგლაბის შემყურე ფრუქტმა კიდევ ერთხელ ისროლა რეპლიკა:
- ბიდუ, შენ რეებს ჩალიჩობ მანდ?! მართლა ხომ არ ვაჟიმე ის ფერშალი?! ბრატვა ნახეთ, ბიდუმზ ფერშალი ვაჟიმა და ახლა „ხუის“ იბანს!!! - ვიმეორებ, უნია ფრუქტი ღადაობდა, მაგრამ მას აზრადაც არ მოსდიონდა ამ დროს, რომ მის ბავრი სინამდვილეში კი არ დადაობდნენ, არმებ ღალადებდნენ სრულ სიმართლეს. იდიას, მე მართლაც გავუძირე პრაპორშიკი და ამის გამო ახლა მართლა ვიბანდი „ხუის“. თუმცა ეს ოხუნჯობა არაფრიში მეპიტანვებოდა და მტკირდებოდა. ამიტომ ფრუქტს პირდაპირ პარაშიდან გამოვდახე: - კარგი რა ფრუქტ; რა, შენს ფანტაზიას საზღვარი აღარ აქვს?! ხომ ხედავ, რომ დავიწვი და ხელი მომეცარა, „მასტირა“ გადმომივარდა. ახლა უკვე ტრაპერზეც ვეღარ ვიჩალიჩებ, ზონაში მომინევს წამოსვლა. მეშინია საშარდე არსი ტყვილა არ გამიღიზიანდეს და იმიტომაც ვიპანა ამ ოხერს. ეგრე შენზეც ამბობენ, რომ ბალანდიორებს უიმავ, იმიტომ, რომ ორი დღეა ჯამში, ვითომ შემთხვევით, ხორცის ნაჭრებს პოულობ. ხალხს ნელინადში ერთხელ არ ხვდებათ ჯამში ხორცის ნაჭერი, შენ კი უკვე ზედიზედ მეორედ პოულობ ხორცს. - ხორცის აბავი სიმართლე იყო: ფრუქტმა მართლა იპოვა ხორცის პატარა ნაჭრები თავის სუპში ზედიზედ ორჯერ, რამაც მაშინებელი გამოიწვი სუმონბები რეციდივისტების მხრიდან, უნია ფრუქტის მიერ ბალანდიორების გაუიმები თაობაზე. ეს რომ ვუთხარი, ფრუქტმა ოხუნჯობა შეარბილა და შეწყვიტა. - მაშინ მოდი მე ფრუქტმას გავუიმავ, შენ კი ბალანდიორები გაჟიმე. - მიოხერა მან თანაზორება

პარაშაზე ჩაცუცჭულმა ძლივს, რის ვაივაგლაათ ჩავიბანე ჩემი შეურაცხყო-ფილი, გავაზელინიანებულ-გარალციანებული, საყიფაცხოვრებო საპნია პირამოგლე-სილი უტვინოდ და მასთან ახლოს განთავსე-ბული ორგანოები; გავიმშრალე, ჩავიცვა ახა-ლი საცვალი, ჩავიცვა შარვალი, გადმოვედი პარაშიდან და ისევ კილდიმს შევუერთდი. მერე ვივაზშემთ კიევური შერის ქაშით” – ავიოს, სერ!“ – ით და თან წამოლებული თევზის კონსერვებით, ზედ კიპიტოკი და მარგარინი-

ანი ბუბლიკები დავაყოლეთ. მერე დაღამდა
კიდეც და მეც დაღლილი და შთაბეჭდილებე-
ბით ასავსე ჩემს შეკონკაზე მივწერი. მივწერ-
ქი და ჩემსზედა შეკონკის ლითონის „პალასებ-
სა“ და ვიღაცის ლეიბს შორის შევწუროთ ჩემი
სამანტაფექსიანი კალენდარი. ეჰ, „გამოუს-
წორებელი ცინიკოსი“ ვარ და მაშინაც ასეთი
ვიყავი. ვიწერქი „შკონკაზე“, შევწურებდი
„შეკონკის“, პალასასა “ და ვიღაცის ლეიბს
შორის შეწუროთულ პატარა კალენდარს და
ჩემს გონებაში ვესაუბრებოდი სამანტა ფო-
ქსს. ძილ-ბურანში მყოფს აზრები გამირბო-
და, თუმც ეპინიტის კრიალისანს დროდადრო
მაინც ვაჩხაკუნებდი და უსიტყვოდ და და-
ჟინებით ვთხოვდი სამანტას: – სამანტა, ჩემო
გოგონი, ერთი თხოვნა მაქვს შენთან: – როცა
ახალი კალენდრისთვის პოზებს შეირჩევ,
ერთი ფოტო, ჩემი ხათრითაც, გადაიღე
სწორედ ისე, როგორც მე მინდა: ზღვის ნაპი-
რას, ოქროსფერ პლაზზე, ლამაზი პალმის
ქვეშ დადექი ზურგშექცევით, ხელები შენებ-
ურად კეფაზე შემოიწყე, ნელში მოიხარე და
ცოტათი ჩაცუცქდი. თუ ამ დროს ოდნავ ჩემ-
სკენ მოიხედავ და გამიღიბებ, ხომ მთლად
უკეთესი. ოღონდ ერთსა გთხოვ ჩიტუნაა: ძალიანაც
არ მოიხედო, არამედ სულ ოდნავ
– ისე თითქოს, გასაგები მიზეზის გამო, თავის
მოტრიალება გიჭირს...

ნაბანები, ტანსაცმელგამოცვლილი და სუფთად გაპარსული, დანაყრებული, დარწყულებული და ჩეცირდალუული ვისკენებდი ნარზე. მეცვა ზონის მ კერავ „შაპას“ მიერ უბადლოდ გადაეკეთებული, ახალთახალი ზოლიანი რობა; გვერდზე მედო „შაპას“ მიერვე შეკერილი „ქურდული“ აეროდრომი. ხელში გათამაშებდი მეგობრის მიერ ნაწუკარ ებონიტის თავისქალებიან კრიალოსანს, ვიყავი ოცდაშვიდი წლის და ფეხებზე მეკიდა თითქოს ყველაფერი. მეჩვენებოდა, რომ ყველაფერი იყო კარგად. სინამდვილეში არ იყო ყველაფერი კარგად და არ მეკიდა ფეხებზე ყველაფერი. ამ მოჩვენებით სიკარგეში ნამდვილი განსაცდელი იკვეთებოდა. მე სერიოზულ განსაცდელში ვიყავი და უზომოდ განვიცდადი ამას. უტყუარი ალლოთი ვგრძნობდი, რომ წინ კიდევ უფრო დიდი განსაცდელები მელოდა. მაგრამ, გულწრფელად ვიტყვი, მაინც მადლიერი ვიყავი ამ ყველაფერისა – იმ განსაცდელებისა, რომლებიც აქამდე განმეცადა და იმათიც, რომელთა მოვლინებასაც მომავალში ველოდი. მადლიერი ვიყავი, რადგან ვგრძნობდი, რომ მეც და სხვებსაც გვეძლეოდა და გვეძლევა, მაინც, ყოველთვის იმაზე მეტი, ვიღრე სინამდვილეში ვიმსახურებთ. მე ვიყავი მადლობელი იმისა, რომ გამაჩნდა უნარი შემეფასებინა და დამეფასებინა ეს; აგრეთვე მქონდა რწმენა და მქონდა იმედი იმისა, რომ ოდესმე მომეცებოდა ის, რაც მაშინ მაჟლდა. მადლობელი ვიყავი იმ უზარისთვისაც, რომლის წყალობითაც განსაცდელშიაც ვინარჩუნებდი მადლიერების გრძნობას; განსაცდელში მყოფი, მადლიობელი ვიყავი ამ განსაცდელი მოვლენებისა. მე მინდობილი ვიყავი მასზე და მის მიერ მონიჭებული გრძნობის წყალობით – გრძნობისა, რომელსაც სიყვარული ჰქვია, მე ყველა და ყველაფერი მიყვარდა ქვეყნას: ჩეცირი და ქაფშია, კარტოშა-პრატოშა და „ფრუქტი“ შენია, მაიორი კაროლი და პრაპორშიკი ჟურბა, „ბალანდიორები“, ოთახ და ფერშალი – ჩემი წამიერი თავდავიწყება; მე მიიტასიც კი მიყვარდა – დალახვროს ის ეშმაკმა. მიყვარდა ციხეც, რომელიც სახლი იყო მაშინ ჩემი და... სამანტა ფოქსიც მიყვარდა, რასაკვირველია, ახლიან.

მაია სარიშვილი

ვერავინ დაეტევა თურმე აქ –
შენს ტყაგსა და ხორცს შორის.
სისხლი კი დედასავით გაფაციცებული –
რომ რატომა ეს თოვლი,
თუ ვერ ჩააღწევს კაპილარებამდე.
ან რატომ ეს ავად გახდომა,
თუ შესავე ძვლებზე არ იშლო ლოგინს.
ახლოს ვუნდივარ სისხლს

და არ იცის,
როცა არავინ,
ვერავინა გყავს
ცრემლითა და ოფლით ნათესავი,
ეს მაინც უნდა მოხდეს,
რომ თთქმოს ფირი გამჟღავნდაო,
ამიგილივლივდეს ხელისგულზე
ერთი რომელიმე ძველი მეგობარი
და სრულიად უხმოდ ამოგხედოს
შენივე ტყავით ლამინირებულმა.

ისევ იგიუვეს გიმეორება:
ჰელიუმს როგორც ვერ შეიყვან – მეთქი მარმარილოში,
ასევა ჩემი ამბები შემთხვის –
ვერ შემიძლია გაგხადო საჰაერო...
ზეციდან სახალწლოდ ჩამოყრილი ჩვენი მკვდრებიც კი
თავებუდოგლეჯილი დაქრიან,
თვალს ვერ შეასწრებ
რა საქმებს გვიგვარებენ თავისებურად
და აქ ჯერ რა აზრი აქვს? –
სიმართლეს ნუდარ დაუწყებ ძეპნას.
ჩემს ხებს ხომ
მზე არ სჭირდებათ გასახარებლად,
მინაში, ფესვებზე ისხამენ ნაყოფს,
მინაშივე შაქრდებან.

ახალ კედელთანაც ჩემი შავი სურო —
სულ ოდნავ ამოზრდილი,
დაბალი მუქი კვამლივით,
მოკლე ამბავივით, რომელიც ახლახან ითქვა
და უკე ქრება.
მოშორებით კი ჩემი ფხვიერი მეგობრები —
მზეა და ყვითელი კონტურებით —
მხედავენ,
თვალები ერლვევათ ძაფების ბურთებივით.
ნარღვევი ძაფები ჩემსკენ მოიკლაკნებიან.
მე ეს არ მაშინებს.
მიყვარს, როცა ადგილიდან არ იძრიან
და მხოლოდ თვალებს აგზავნიან სხვადასხვა ფორმით.
ამათ დღეს ძაფებად მოინდომეს.
ვდგავარ,
ვფიქრობ, რომ კარგია ცალკე.
ჩემი ძილი ტაძარივით
და სიზმრები ფრესკებივით იმის კედელზე,

ნიკა ჩერქეზიშვილი

იცსულტი

საფეხური. თითები. იხლართება. თარილი.
სიმარტოვე. სურათი. თმენა. მაჯა. გაეხაზე.
მე ბეღურა ჩიტებმა ნისკარტებით ნამილეს
და დამტოვეს (სულ მარტო) მისი ფანჯრის რაფაზე.

ვიღაცისთვის ეს ლექსი მხოლოდ პათეტიკაა,
ჩემთვის - სისხლის ჩაქცევა ტვინში, კვდომა ნერვებში.
სადაც წვიმა ინტიმებს, ჩემი სისხლიც იქაა
დაღვრილი და არ ახლოთ ხელი! არა! შეეშვით!

მინდა - ასე დაქცეულს არიდებდეთ ნაბიჯებს,
ლოცვა რაღა ლოცვაა - ცამდე თუ ვერ ავიდა.
ბინდი. ნავსი. არევა. გარინდება. მახინჯი.
ხორცი. დამღა. მორამელა. უკან. დარდი. თავიდან.

ძველებურად. ინთება. იხატება და მიღრენს
სიმარტოვის სურათი - მოგლეჯილი ანფასი.
მე ბეღურა ჩიტებმა ნისკარტებით ნამილეს
და დამტოვეს (სულ მარტო) მისი ფანჯრის რაფაზე.

გადარჩენის აღეგორია

„კუგულის გალობა ამბობ ისმის,
ჩვენში პოეტები აღარ არიან“
მაცურ ბასიო

ქეთუს

ვიღაცა იტყვის, რომ თოვაა ალოგიური,
შენ,
რა თქმა უნდა,
ლიმილს მოგვირის მსგავსი ლოგიკა,
შენ დედამინა ამრეზილი თვალით გიყურებს,
როგორც შეშლილი პოეტის ცოლს,
ბოლო მოჰკანს.

რომელთანაც ჩემი დაბალი სურო...

უკვე ყველას მივწერე:
„როგორც ურიკა ერთადერთ ბორბალზე,
ასე მთელი სხეულით ვარ შემდგარი გულზე“,
რაღაც მაღალი ხეები კი ზეცაში მსჯელობენ,
იქ უარყოფენ ქვემოთა ამბებს,
გრძელი არის ტოკრატული ფესვებით
უჭირავთ მინა
და მე ისევ იქ ვდგავარ და ვფიქრობ,
რომ კარგია ცალკე...

ხომ შეიძლება

ნაკვერჩხლისფერი დარჩეს ნაცარიც?
მაგრამ სევდა? —
მოლევულების კიდევზე წონასწორობა ეკარგებათ
გაულვრობელ ფერებს.
დავდივარ, ვამბობ, რომ დაბზარულთა მხარესა ვარ,
მათაანი ვარ.

შუალედებში კი მხვდება რძის ტბები —

ცარიელი პალატებივით.

შევდივარ, ვწვები.

არავინ. არაფერი.

სამშვიდე —

ქალწულივით უნაკლო, ხელუხლებელი.

რძე — ჩემი მონაზონი და...

ყურადღებას სულაც არ ვაქცევ,
მაგრამ აქაც ისმის სიმღერა,

რომ არ მომხდარა ჯერ ყველაფერი:

„ჯერ ყველაფერი არ მომხდარა.

ჩვენ გავაჩენთ თოლიის ბარტყებს.

და საჯენებშიც მათ გავახვევთ.

და აკვენებშიც მათ ჩავაკრავთ.

ძუძუსთავებიც

მათი მჭრელი ნისკარტებით დაგვეკვნიტება.

ეს საზარელი თოხლო ბარტყები

შემაძრნულებლად აკივლებებიან —

მათ მოუნდებათ აშმორებულ მდინარეში

მევდარი თევზების გადასანსვლა.

ჩვენ კი ვუყიდით

შამბუნებს და ქლარუნა ბურთებს.”

ლამის თორმეტ საათზე,

მეტროს ბოლო მატარებელში მოხვედრილები

მთელი წალებული ქალაქიანა მიპერიან სადგურ-სადგურ

და მათთანაა რაღაც ისეთი გამაოგნებელი

და გამაშეშებელი სინათლე.

როგორც დაუმსახურებელი სამოთხე.

სინამდვილეში კი სიმართლე ჩვენსკენაა —

ვინც ვერ მივუსნარით ბოლო მატარებელს,

ვისაც ცხვირნინ დაგვეხურა

ბოლო ვაგონის ბოლო კარი.

შენ,

რა თქმა უნდა,

არ იქნები კანონმორჩილი

შენს ხასიათში მტრიხებია ფერის ხელიგნურ,

შენს სიყვარულში მე მოვეკალი ყველა მოცილე

და მათ მონამის სახელები ჩამოვურიგე.

სადღაც - თერთმეტი ცის მიღმა შენი სამყარო,

უფრო მარტივად - დედამინა ფირი, გული

შენს მაჯისცემას როცა ვუსმენ - დაბზარული

და თითებია - გადარჩენის ალეგორია.

ეს სევა ძურაზე ვცხოვობ

ხომლის ინტრიგების ხორცი,

ფაფხურობს ბარე თრი,

მე სხვა ქუჩაზე ვცხოვორობ,

ჩემიდან გზაა შორი

ლმერთამდე,

ჰმებო,

გვერდი უქციეთ ამ გზას,

რომ არ დაგემტვრეთ ფრთები,

რომ ყველაფერი რიგზე

იყოს

და განა ბევრი,

ერთი თხოვნა მაქვს მხოლოდ -

სხვაგან ეძებეთ მტერი,

მე სხვა ქუჩაზე ვცხოვორობ.

ვინც დავრჩით ქალაქგატანილ უსულო სადგურში,

სადაც ხმის ამოღებასაც რომ ვერ მოსთხოვ

და ჩასასუნთქადაც რომ ვერ გაიმეტებ,

ისეთი გადაქანცული უანგბადი დაგვიტოვეს...

მე კი ფეხესაც არ მოვიცვლი

არანაირი ბოლო სადგურიდან.

სასწრაფოდ ვთხოვ,

რომ ურიგოდ გაატაროთ ჩემი ამბები

ამ მეტროს, მინისა და ზეცის ზემოთ,

სადაც ამინდის ამბებს წყვეტილი,

იმ ადგილმდევ.

რასაც ვატან, აუსენელია,

ზუსტად ისევე,

უდაბნო რომ შევიდეს კაცში

და კაცში დახვედეს ხევიანი, საჩრდილობელი.

ამათ რიგში ვერ ჩააყენებ,

ვერ აუსხნი მიღებულ წესებს.

სითბოსა და სიცივეს ვინც გვინანილებს,

იმასთან ვუ

ଅନ୍ତର୍ଗତ

ლელა სამნიაშვილი

„კარცია გზას თვითონ პოულობს“

ლელა სამნიაშვილის პირველი პოეტური კრებული "ფოტო-აბები" გამომცემლობა "მერანში" დაიბეჭდა ოთხმოცდათიან წლებში, იმ მძიმე პერიოდში, როცა ადამიანები ცდილობდნენ თავი გადაერჩინათ, ისე როგორც მათ ესმოდათ და "შეეძლოთ". სტუდენტი ლელა სამნიაშვილისთვის პირველი პოეტური კრებული აღმოჩნდა შემოქმედებითი არსებობის სტიმული. თუმცა, იგი, ბავშვობიდან წერდა და აქვეყნებდა ლექსებს. "ფოტო-აბების" შემდეგ იყო "ველის წელიწადი" და "მუდმივი ტატუ". სწორედ ამ გზის გავლით მივიღა პოეტი "ფრაქტალებამდე." როგორც ავტორი თავად ამბობს: "ადამიანებიც ფრაქტალებს ვვავართ, ოლონდ დროში გაგრძელებულებს." ლელას ლექსებიც ფრაქტალებივით ერთმანეთს აგრძელებენ და ავსებენ. პოეტი თანაბრად ფლობს ვერლიბრსა და კონვენციურ ლექსეს. ამის დასტურად გამოდგება მისი ბოლოოდროინდელი კრებული, სადაც იგი თავს უფლად, მისთვის ჩვეული სისადავით გადმოგვცემს სათქმელს. როგორც ერთი კრიტიკოსი აღნიშნავს: "ვინც ლელა სამნიაშვილის პოეტურ კრებულებს და პუბლიკაციებს იცნობს და მოელის, იგი კიდევ ერთხელ აღმოაჩენს, როგორ იცვლება და მრავალ ფეროვანდება ლელა სამნიაშვილის შემოქმედება."

— „ასე თანდათან გართულდეს
სასწაულები, მე და შენ ერთად გაოცემ
უნდა ვისწავლოთ“ — ეს ორი სტრიქონი
„დილისპირულიდანაა“, ეს ლექსი, როგორ
მთლიანად კრებული, მართას ეძღვნება
ვეჭვობ, შენს პატარას დიდი წვლილი მ
უძლევის ახალი კრებულის შექმნაში. წიგ
ის სათაურიც თავისთავად საინტერესო
კუიქრობ შემთხვევით არ დაგირქმევია, რ
ტომ „ფრაგტალები“?

— မართა მაისში დაიბადა და გამოსაცემად მომზადებულ წიგნსაც მართასთვის დაწერილი რამდენიმე ლექსი დაეტატა. მიძღვნა თითქმის ბოლო დღეებში გავაკეთე. ჩავთვალე რომ მართა, რომ გაიზრდება, იხალისებს ამ წიგნით. თა ადრევე შერჩეული სათაურიც თემატური გამოიდგა. ფრაქტალები რთული გომეტრიული ფიგურებია, რომლებიც საუთარ მსგავსს თავის თავში, სხვა მასშტაბით იმეორებს. ამ ცნებას ქაოსის სიმბოლი წრიაში ვხვდებით. მარტივ თვალსაჩინო ებად გვიმრის ფოთოლს, ფიფქის წანაგებს და ღრუბლის სტრუქტურას ასახელებენ ხოლმე. ჩემთვის იდეები, თემები სიმბოლოებიც ერთმანეთის ფრაქტალებია. ადამიანებიც ფრაქტალებს ვვართ, ოღონდ დროში გაგრძელებულება ამ ლოგიკით — მე და მართაც ერთმანეთი ფრაქტალები ვართ.

— ახლა ცოტა ხნით წარსულში გდავინაცვლოთ, რამდენიმე ნლის წინა დებიუტანტი იყავი, მასსოვს შენი პირველი კრებული "ფოტო-აბები", თარგმანი — სილვია პლათს ვეჯულისხმობ, ესე ბი. რთულია საკუთარ შემოქმედებაზე საუბარი, მაგრამ მაინც, იქნებ გვითხროვორ განვითარდა შენი შემოქმედებაზე კირველი პოეტური კრებულიდა „ფრაქტალებამდე“?

— 90-იანის მძიმე წლები იყო და ვისა რითი შეეძლო, იმით ცდილობდა თავი გადაარჩენას. ჩემი პირველი წიგნი ზუსტა 10 წლის წინათ დაპეჭდა „მერანმა“. მაში სტუდენტი ვიყავი, მარტო ფიზიკურ გ დაარჩენას არ ვგულისხმობ. ისეთი რაღ ცის გამოძებნას ვგულისხმობ, რა ურთულეს დროშიც გეხმარება საკუთარ იდეალები შეინახო და ოპტიმისტა დაარჩე. საერთოდ, ბავშვობიდან ვწერდ

ხომ ძალიან პირადულია.
— როგორც ამბობ, სილვია პლათი
მძიმე ლექსების თარგმნა ერთგვარ
თერაპია იყო. რამ გადაგაწყვეტინ
“ზარხულის” თარგმნა?

— რამდენიმე ხლის ქემდეგ, ბერკლი
ში ყოფნის დროს მოვახერხე, გამოიცემა კა
კიდევ უფრო დაგვიანდა და ეს თარგმანი
ქალთა უფლებებზე მომუშავე ფონდმდე
“ტასობ” გამოსცა. “ზარხუფის” თარგმნი
იდეაც სტუდენტობის პერიოდში გამიჩდა
ეს არის პლათის ავტობიოგრაფიული რო
მანი, რომლის გმირიც, ნიჭიერი ახალ
გაზრდა პოეტი, შემოქმედებითი კრიზისი
პერიოდში და საკუთარ ფსიქიკურ აშლი
ლობას წლების მერე - გარეშე პირივით
აკვირდება. როცა ეს რომანი აღმოვაჩინე
თვითონაც 19-20 წლის ვიყავი და პლათის
პროტოტიპის მესმოდა. ზრდასრულობა
ში შებიჯება ძალიან ხშირად ხდება იმ
ედგაცრუებებით და სილვიას ამბავი
სწორედ ასეთი იმედგაცრუებულ გოგო
ამბავია, ვისაც ცხოვრება ზარხუფი
ემხმბა თავზე, პლათის პროტოტიპი, ესა
თერი, სიგიფის ზღვარზეა, მაგრამ ა ამავე
დროს დიდი ნიჭისა და თვითონონის წე
ალობით ახერხებს ლიტერატურულ ექს
პლატონის სისტემატიკურ განვითარებას.

პერიმენტად აქციოს საკუთარი სიგიურე კი. პლათი ძალიან ზუსტ მეტაფოროებს და სიმბოლოებს პოლილიბს და რომანშიც პოეტად რჩება. ამ რომანის პოპულარობა

ერ. კარგ ვერლიბბრს მეტაფორები და იღე
კიდევ უფრო ზუსტი და მყაფიო სჭირდე
ბა. თუ ლექსი თავიდანვე სიმღერას გაფა
და რითმაც ბუნებრივად მოაქვს, ლექსიც
"კონვენციური" გამოდის. საერთოდ
ფორმას თვითონ წერის პროცესი გან-
საზღვრავს. ლექსი, პირდაპირი მნიშ-
ვნელობით, თავის თავს წერს.

— არსებობს შენთვის ისეთი დახურული თემა, რაზეც არასოდეს დაწერ?

— საკუთარ თავს ნაკლებად ვუკრძალავ რამეს. ანუ, თუ რამეზე არ ვწერ, ან რამეს არ ვაკეთებ, არა იმიტომ, რომ ამასა საკუთარ თავთან დიდი ბრძოლის შედეგად მივაღწიე, არამედ იმიტომ, რომ ჩემთვის ასე უფრო ბუნებრივია. შეიძლება ეს სისუსტეც იყოს. ალბათ ყოველთვის ნებისმიერ თემაზე დავწერ, რაც ნამდა ვიღლად შემანუხებს. ერთადერთი, რაც ვიცი, ისაა, რომ "თითოდან გამონოვილი" ემოციები არც ლექსს და არც ავტორს არს სჭირდება. მითუმეტეს, რომ პოზიზია ყველაზე ნაკლებადაა ის სფერო, რომელიც თუნდაც მატერიალურად უზრუნველყოფს ადამიანს და შეუძლებელია ვინერ "ახალტუროს", ან უხალისო სამუშაოსაც ით აკეთოს.

— რას ფიქტობ ახალ ქართულ
გამოცემებზე, რომელ წიგნებს გამო-
არჩევდი თავისი ლიტერატურული მნიშ-
ვნელობით?

— ძალიან მიხარია, რომ საქართველოში საგამომცემლო საქმე ნელი ნაბიჯებით მაგრამ წინ მიდის. თუნდაც სულ ბოლო ხანებში — რამდენიმე კარგი კრებულის გამოცემის შესახებ გავიგე. თან, ავტორები ხშირად ჩემი მეცნიერები არიან და მარტო მეცნიერების გამო არ ვამბობ, გეომოვნებიანი ლიტერატორებიც. მათგან ირაკლი კაკაბაძის, ეკა ქევანიშვილის და თემურ ჩხეტიანის წიგნები სულ ბოლოა რომლებიც გამოიცა. მგონი ძალიან ახალგაზრდა პოეტი, სანდრო ლორთქი-ფანიძეც ელოდება თავის წიგნს. არ მინდა რომელიმე გამოცემა გამომრჩეს. ამასწინიათ ქალბატონი მედეა ზაალიშვილის თარგმნილი იეკიტისი პრეზენტაციაზე მოვხედი და ამ გამოცემამაც ძალიან გამახარა.

— არსებობს თუ არა ლიტერატურული კრიტიკა? წლებია ეს კიოთხვა ისმისა. ზოგიერთი თვლის რომ არ არსებობს, ზოგს მაინც რომ არსებობს, ფაქტია, ესა კიოთხვა მეორდება დაუსრულებლად დამეთანხმები, მხოლოდ ქება — დიდებასა ანდა პირიქით ლანგბლვას, კრიტიკას ვერ დავარქებეთ! ამერიკასა და ევროპაში სწავლობდი და კარგად იცი, რომ პროზა იკოსები და პოეტები თვითონ წერენ რეცენზიებსა და კრიტიკულ წერილებს. აუ ეს შედარებით იშვიათი! როდესაც ვსაც უბრობ კრიტიკის დეფიციტზე, ვგულისხმობ იმ წერილების სიმწირეს, ლიტერატურულ პროცესს რომ უნდა ასახავდეს და ეხმიანებოდეს!

— პოტენციალისგან განსხვავებით კრიტიკოსობას სჭირდება ძალიან ღრმა ფილოლოგიური განათლება, ბრწყინვალური ლიტერატურული ალლო და მაქსიმალური შესაძლო ობიექტურობა. თან, რაღაც დაინტერესებაც უნდა იყოს. თუ პოეტის შეუძლია ენთუზიაზმით წერა, კრიტიკოსის შემთხვევაში ეს ნამდვილი ფუფუნებაა კრიტიკოსობა ძევრად უფრო ახლოსას პროფესიასთან, ვიდრე პოეტობა და ამითომ, შესაბამის ანაზღაურებასაც საჭიროებს. მე არ ვთვლი, რომ მაინცდამანც მხოლოდ ავტორებმა უნდა წერონ ერთ-მანეთზე. ლექსის დეკოდირება პოეტის მხრიდან ბევრად უფრო უხერხეული პროცესია, ვითრა კრიტიკოსის, მითუმეტესის.

თუ ლექსის სუსტ მხარეებზეა ლაპარაკი. უხერხულია აკრიტიკო ან აქვთ მეგობარი, თუ რაღაც არაჩვეულებრივი, პარადიგმატულ რღვევასთან არ გაქვს საქმე. რამდენჯერმე შეც დავწერე რეცენზია იმ ავტორებზე, რომლებსაც პირადად არ ვიცნობდი და სუბიექტურობისგან ვიყავი დაცული. ჩემს ნიგნზეც დაწერეს ჩემმა მეგობრებმა, რისთვისაც დიდი მადლობელი ვარ. მაგრამ პროფესიული ლიტერატურული კრიტიკა საქართველოში მგონია, რომ ჯერ კიდევ ჩამოყალიბების პროცესშია. ამას წიგნის დიდი ბაზარი, ჟურნალებზეთვების პოპულარობა და მეტი მკითხველი სჭირდება. საბჭოთა პერიოდში კრიტიკის მთავარი ყალიბი იდეოლოგია იყო. დღეს ის არაფრად ვარგა. საჭიროა ახალი საზომები, ახალი დაინტერესება – თუნდაც კომერციული, რომელიც ქვეყანაში პროფესიულ კრიტიკას გააჩენს.

— არის ისეთი რამ, რისი დაწერაც
ძალიან გინდა, მაგრამ ჯერ არ "გამოგ-
დის"?

— ახლა მეღიმება, მაგრამ სტუდენტობის წლებში გულწრფელად მინდოდა ახალი თეორიის შექმნა სოციალურ მოწყობაზე, რომელშიც ადამიანები ნაკლებად დაიტანჯებიან და ამ უცნაურ ადგილსაც (სამყაროს ვეულისხმობ) უფრო მარტივად გაართმევენ თავს. აქამდე არსებული ყველა მსგავსი მცდელობა რომ უტოპისტური აღმოჩნდა, ვიცით, მაგრამ მე ევოლუციის მჯერა და თუ ბუნებრივ კატაკლიზმებს გადაურჩა, ალბათ კაციობრიობა უკეთესობისკენ შეიცვლება. მსგავსი თეორიებიც ალბათ ბუნებრივად დაიბადება და განხორციელდება.

— შენი სამსახურებრივი საქმიანობა რა კავშირშია ლიტერატურასთან და როგორ "მოიპოვებ" პოზიციების დროს?

— საპედინიეროდ, ბოლო ორი წლის
მანძილზე სამუშაოთი ლიტერატურასთან
ბევრად უფრო ახლოს ვარ, ვიდრე მანამ-
დე მინევდა. ამერიკულ აკადემიაში ლიტ-
ერატურას ვასწავლი — შექსპირის, ჰამსუ-
ნის, ბერჯესის, დოსტოევსკის, ჯორისის,
ბარნისის და სხვა ავტორების შესანიშნავ
ი ისა. ეს აკადემიური კურსი მარტინი "ერა-

ტექსტებს ვკითხულობთ და ძარშე „ვწორაობთ“. პოეზიასაც ჩემი გემოვნებით ვარჩევ. მოსწავლეების უმრავლესობა მოტივირებული და შემოქმედებითია. ამიტომ სამსახურზე სანუწუნო არაფერი მაქვს. ჩემი წინა სამსახური განათლების სფეროში დებულებების შემუშავებას გულისხმობდა. როცა ამ ორ სამსახურს ვადარებ, ზოგჯერ მგონია, რომ სიტყვები კლინიკურ ძილში იყვნენ და ახლა გაცოცხლდნენ. როგორი პარადოქსულიც არ უნდა იყოს, აյნაკლებს ვწერ. პოეზია ხომ ძირითადად პროტესტი და არასასურველი რეალობითი აღინიშნება.

— ახლა ასან ადვენტისადმი მიძღვნილი მშვენიერი ლექსი წავიკითხე შენს გვერდზე — ფეისბუკში. საშობაო არდალეგები თუ გაქვს და თუ აპირებდა სვანებას?!

— ეს სამი წლის წინანდელი ლექსია. ოსლოში დავწერუ, 17 დეკემბერს — სახლი მენატრებოდა და ბარბარობა თავისი ლობიანებით. წელს უბრალოდ, დღესასწაულის მოსალოცად გამომადგა. წელს სახლიც იყო, ბარბარობაც და ლობიანებიც. საშობაო არდადეგებიც კარზეა მომდგარი და მე და მართა ლაპარაკს ალბათ თავიდან ვისწავლით. თქვენც შობა-ახალ წელს გილოცავთ.

ესაუბრა ხათუნა ალექაზიშვილი

„ამ წიგნში ქართველ პოეტთა ახალი თაობის ლექსებია შესული. არცერთი მათგანი არ არის ოცდათ წელზე მეტის... ეს არის წინა თაობისგან სრულიად განსხვავებული გამოცდილების მქონე თაობა: რაც ჩვენ ახალგაზრდობისას მხოლოდ წიგნები (ძველებულები წიგნებში) წიგნებულებითავა, მას თავს დაგატყდა. ეს არის თაობა, რომელსაც სიყმანილებშივ შინ მიუვარდნენ ომები და კვლავაც ელის მათ“ ... ასე იწყება გამომცელობა „ინტელექტის“ 100 ლექსის სერიით გამოცემული ახალგაზრდა პოეტების კრებულის შესავალი წერილი, რომელიც ბატონ ლევაზ ბრეგაძეს ეკუთვნის... ჩემთვის მოულოდნელობა იყო, რომ კრებულში შესულ ოცდაცამეტივე აგტირს ეს ტკივილი გაგვაერთიანება, მაგრამ ასე მოხდა... „ბაზობანართმეული თაობის“ (როგორც ბატონის ლევაზი გვინოდა) ამ კრებულში იშვიათად თუ წააწყდებით სიყვარულის თემას ან ლექსებს ფერად-ფერად ოცნებებზე... და მატარებელზე თუ გაქვთ ლექსებით? მაშინვე გაჩნდა ეს შეკითხვა (არ მასხვეს, პირველად ვინ დაინტერესდა), როდესაც გამომცემლობას ერთი ძალიან საინტერესო იდეა დაებადა, თავი მოყვარა კრებულში შესული ავტორების სთვის და ყველი ერთ პრეტის - „ასი ლექსის ქვეყანა“ - ფარგლების, „ლიტერატურული ექსპრესით“ ბათუმის ქვეყნა გამგზავრებინა. მე ვერ გავიხსენ საკუთარი ლექსი მატარებულზე, სხვებმაც უარის ნიმნად თავი გააქინეს, მაგრამ თავში მაშინვე გიორგი ზანგურის ერთ ძალიან ლამაზი ლექსის სტრიქონებმა გამიელვეს ჩვენივე კრებულიდან (გიორგი იმ დღეს მიზეზთა გამო ვერ შემოგვიერთდა):

დუღუნ, დუღუნ, დუღუნ, დუღუნ,
შენ ფიქრებში გავაბოლე თუთუნი.

ნუგებ, ნუგებ, ნუგებ, ნუგებ, ნუგებ,

კამლი იდგა მატარებლის კუპეში...

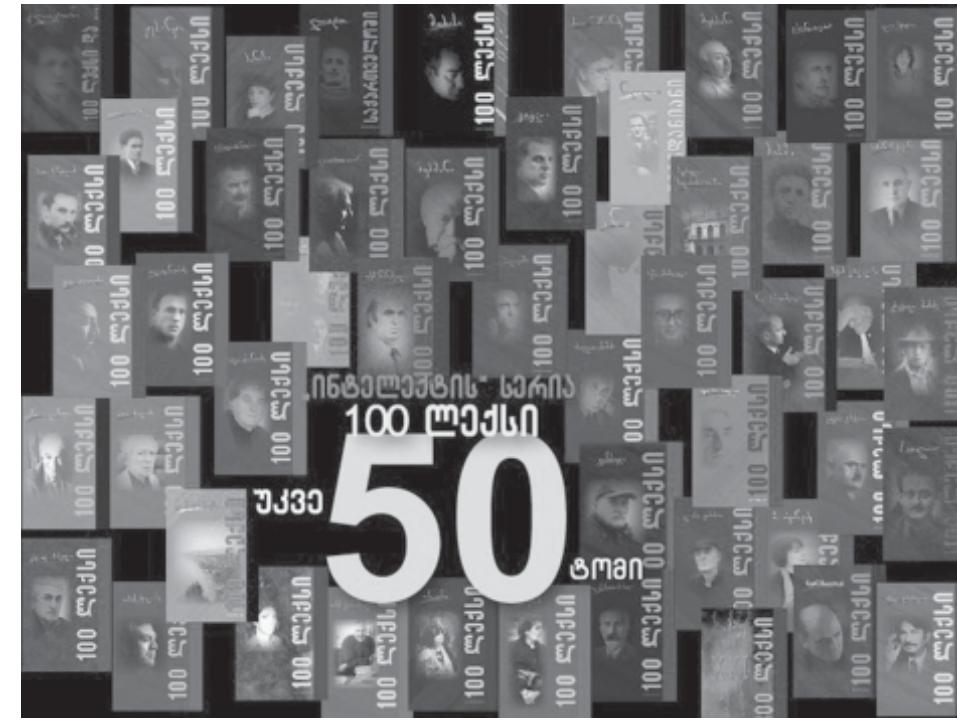
თუმცა კუპე შემდგა იყო, უკანა გზაზე, მანამდე კა დღის მატარებელი - თბილისი-ბათუმის პირველი ვაგონი. ავედით თერთმეტი ე. ნ. „ბავშვობანართმეული“ პოეტი, მეთორმეტე - გიორგი შალამბერიძე მოგვიანებით ქუთაისში შემოგვიერთდა (დანარჩენ იცდერთ ავტორს სხვადასხვა საპატი მზ ზე ზი აღმოჩინდა წამოუსვლელობისთვის), ასევე გამომცემლობა „ინტელექტის“ პირტექნოლოგიების საუკეთესო და უპირატეს წარმართველი, „მხედართმთავარი“ მარიკა ბაკურაძე („მხედართმთავრის“ ტიტული, ცოტა მოგვიანებით, ყველამ ერთხმად მივანიჭეთ, ამ ტიტულის გასამართლებლად ყველა საჭირო თვისების აღმოჩინის გამო. ჩვენის ატარ შეგობრის ლაზარებ კი, რომელიც ლიტერატორ დასახლოებად საგანგებოდ ამ ლონისიდებაზე დასახლებად დაგვემზავრა, მარიკა კიდევ უფრო დაანინაურა თავის წარმოსახვაში და დროდადრო როგორც დირექტორს, ისე მოიკითხავდა ხოლმე) და პროფესორი თამარ, იგივე თამარელა წონორია, რომელიც ძალიან გაოცებული დარჩა, როდესაც არსებული შემადგენლობიდან „პოეზის მეფე“, არც მეტი არც წაკულები, ჩვენის ექსპრესს დამგზავრებული „რუსთავი 2“-ის უჯრანალისტი დათო აპრაშივინი ავტორით, რაც საბოლოოდ იმით გამართლდა, რომ პოტეტებს შორის დაგვეწყო, „მეფის“ ძებნა შეიძლება წარმოუდგენელი დავით დასრულდებულიყო.

ვაგონში ავედით თუ არ, ნუკრი ბერთელმა და პატა შამუგიამ აუცილებელი საჭიროების წივთებივით წამოლებულ კონიაკის ბოთლებს მაშინვე თავი მოხადეს. ალბათ სახლიდან გამოსვლამდე რომ წარმოგზინებს, მთელ გზა მატარებლის შემთხვევით მეტავრების მინიჭებული ადამიადებით იყოს დაკომალებული. ერთი-ორი ადამიანის დანიტერებული სახის დანახვა და ამზე ცოტა მეტი ადამიანის ტაში უკვებად:

გვანცა ჯობავა

„ასი ლექსის ეპოზა“

დაუვიწყარი დღეების თაროზე შემოდებული 24 საათი

ქმედა და მგზავრები იძულების წესით გამოაფიზლა, თუმცა იყვნენ ისეთებიც, რომელებმაც არც ჩვენი პოეტობა ჩაგდეს რამედ და არც ტელეკამერები, მშვიდად წაიფარეს თბილი ქურთუკები და ჩვენი ლექსების კითხვის ფონზე გემრიელად წაუძინეს. გული არ გვტკენია, ისედაც მზად ვიყავით იმისთვის, რომ წარმოუდგინელია მატარებლის შემთხვევითი მგზავრების სრულ შემადგენლობა პოეზიას მოწყებული ადამიადებით იყოს დაკომალებული უფრო უძრიერებული სახის დანახვა და ამზე ცოტა მეტი ადამიანის ტაში უკვებად:

ამის პარალელურად გაიძალა სუფრა, რის გარეშეც ალბათ წარმოუდგენელიც კი იქნებოდა თორმეტი პოეტის ერთად მგზავრობა და, მართალია, სამოვარი და ცხელი ჩაი არ გვქონია, მაგრამ არც დიდი გაჩერებების დროს შემომატებული კრისტებტებით გამდიდრებული სუფრის ირგვლივ აღმოჩნდა ურიკო ლიტერატურაზე და ზოგადაც ხელოვნებაზე საუბარი. თუმცა ხელოვნება არ ყოფილა ერთადერთი საკამათო საკითხი. ამ დისკუსიების უცვლელი მონაზილები გიორგი კეკლიძე, ირაკლი კაკაბაძე, პატა შამუგიად და თამარელა წონორია იყვნენ. დანარჩენები კი დროგამოშევით უკანა საკარძლებზე გადაინაცვლებდნენ და ზოგი განმარტოება და ზოგი უფრო ვარ წონოში დისკუსიებს ამჯობინებდნება. შიგადაში თბილი სიმარტინების შემდეგ მაგიდის ერთ-ერთ უჯრაში ძალიან გათავისი არავის გამორჩევა და თამარელა წონორია იყვნენ. დანარჩენები კი დროგამოშევით უკანა საკარძლებზე გადაინაცვლებდნენ და ზოგი განმარტოება და ზოგი უფრო ვარ წონოში დისკუსიებს ამჯობინებდნება. შიგადაში თბილი სიმარტინების შემდეგ მაგიდის ერთ-ერთ უჯრაში ძალიან გათავისი არავის გამორჩევა და თამარელა წონორია იყვნენ. დანარჩენები კი დროგამოშევით უკანა საკარძლებზე გადაინაცვლებდნენ და ზოგი განმარტოება და ზოგი უფრო ვარ წონოში დისკუსიებს ამჯობინებდნება. შიგადაში თბილი სიმარტინების შემდეგ მაგიდის ერთ-ერთ უჯრაში ძალიან გათავისი არავის გამორჩევა და თამარელა წონორია იყვნენ. დანარჩენები კი დროგამოშევით უკანა საკარძლებზე გადაინაცვლებდნენ და ზოგი განმარტოება და ზოგი უფრო ვარ წონოში დისკუსიებს ამჯობინებდნება. შიგადაში თბილი სიმარტინების შემდეგ მაგიდის ერთ-ერთ უჯრაში ძალიან გათავისი არავის გამორჩევა და თამარელა წონორია იყვნენ. დანარჩენები კი დროგამოშევით უკანა საკარძლებზე გადაინაცვლებდნენ და ზოგი განმარტოება და ზოგი უფრო ვარ წონოში დისკუსიებს ამჯობინებდნება. შიგადაში თბილი სიმარტინების შემდეგ მაგიდის ერთ-ერთ უჯრაში ძალიან გათავისი არავის გამორჩევა და თამარელა წონორია იყვნენ. დანარჩენები კი დროგამოშევით უკანა საკარძლებზე გადაინაცვლებდნენ და ზოგი განმარტოება და ზოგი უფრო ვარ წონოში დისკუსიებს ამჯობინებდნება. შიგადაში თბილი სიმარტინების შემდეგ მაგიდის ერთ-ერთ უჯრაში ძალიან გათავისი არავის გამორჩევა და თამარელა წონორია იყვნენ. დანარჩენები კი დროგამოშევით უკანა საკარძლებზე გადაინაცვლებდნენ და ზოგი განმარტოება და ზოგი უფრო ვარ წონოში დისკუსიებს ამჯობინებდნება. შიგადაში თბილი სიმარტინების შემდეგ მაგიდის ერთ-ერთ უჯრაში ძალიან გათავისი არავის გამორჩევა და თამარელა წონორია იყვნენ. დანარჩენები კი დროგამოშევით უკანა საკარძლებზე გადაინაცვლებდნენ და ზოგი განმარტოება და ზოგი უფრო ვარ წონოში დისკუსიებს ამჯობინებდნება. შიგადაში თბილი სიმარტინების შემდეგ მაგიდის ერთ-ერთ უჯრაში ძალიან გათავისი არავის გამორჩევა და თამარელა წონორია იყვნენ. დანარჩენები კი დროგამოშევით უკანა საკარძლებზე გადაინაცვლებდნენ და ზოგი განმარტოება და ზოგი უფრო ვარ წონოში დისკუსიებს ამჯობინებდნება. შიგადაში თბილი სიმარტინების შემდეგ მაგიდის ერთ-ერთ უჯრაში ძალიან გათავისი არავის გამორჩევა და თამარელა წონორია იყვნენ. დანარჩენები კი დროგამოშევით უკანა საკარძლებზე გადაინაცვლებდნენ და ზოგი განმარტოება და ზოგი უფრო ვარ წონოში დისკუსიებს ამჯობინებდნება. შიგადაში თბილი სიმარტინების შემდეგ მაგიდის ერთ-ერთ უჯრაში ძალიან გათავისი არავის გამორჩევა და თამარელა წონორია იყვნენ. დანარჩენები კი დროგამოშევით უკანა საკარძლებზე გადაინაცვლებდნენ და ზოგი განმარტოება და ზოგი უფრო ვარ წონოში დისკუსიებს ამჯობინებდნება. შიგადაში თბილი სიმარტინების შემდეგ მაგიდის ერთ-ერთ უჯრაში ძალიან გათავისი არავის გამორჩევა და თამარელა წონორია იყვნენ. დანარჩენები კი დროგამოშევით უკანა საკარძლებზე გადაინაცვლებდნენ და ზოგი განმარტოება და ზოგი უფრო ვარ წონოში დისკუსიებს ამჯობინებდნება. შიგადაში თბილი სიმარტინების შემდეგ მაგიდის ერთ-ერთ უჯრაში ძალიან გათავისი არავის გამორჩევა და თამარელა წონორია იყვნენ. დანარჩენები კი დროგამოშევით უკანა საკარძლებზე გადაინაცვლებდნენ და ზოგი განმარტოება და ზოგი უფრო ვარ წონოში დისკუსიებს ამჯობინებდნება. შიგადაში თბილი სიმარტინების შემდეგ მაგიდის ერთ-ერთ უჯრაში ძალიან გათავისი არავის გამორჩევა და თამარელა წონორია იყვნენ. დანარჩენები კი